Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PAOLO MENGOZZI
föredraget den 19 november 2015 [1]

Förenade målen C-186/14 P och C-193/14 P

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. m.fl.
mot
Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd
och
Europeiska unionens råd
mot

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

”Överklagande — Dumpning — Förordning (EG) nr 384/96 — Artikel 3.5, 3.7 och 3.9 — Artikel 6.1 — Import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kina — Slutgiltig antidumpningstull — Fastställande av en risk för skada — Beaktande av uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden — Omfattningen av domstolsprövningen”

I – **Inledning**

1. Genom sina respektive överklaganden har ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. m.fl. (nedan kallad ArcelorMittal m.fl.) och Europeiska unionens råd begärt att domstolen ska upphäva tribunalens dom i målet Hubei Xinyegang Steel/rådet (T-528/09, EU:T:2014:35, nedan kallad den överklagade domen) i vilken denna biföll klagandens yrkande om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 926/2009 av den 24 september 2009 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina [2] (nedan kallad den angripna förordningen).

2. Dessa överklaganden som förenades genom beslut av domstolens ordförande den 28 juli 2014 ger domstolen tillfälle att för första gången fastställa räckvidden av begreppet risk för skada i den mening som avses i artikel 3 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen, [3] i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2117/2005 av den 21 december 2005 [4] (nedan kallad grundförordningen). Genom överklagandena uppkommer även frågan om domstolen i första instans har iakttagit gränserna för sin prövning av de ekonomiska bedömningar som institutionerna har gjort i samband med skyddsåtgärder mot dumping.

1 — Originalspråk: franska.
2 — EUT L 262, s. 19.
3 — EGT L 56, 1996, s. 1.
4 — EUT L 340, s. 17.

II – **Tillämpliga bestämmelser**

3. I artikel 3 i grundförordningen föreskrivs följande:

”1. Enligt denna förordning skall, om inte annat anges, begreppet skada avse väsentlig ’skada’ för gemenskapsindustrin, risk för väsentlig skada för gemenskapsindustrin eller avsevärd försening av etablerandet av sådan industri och begreppet skall tolkas enligt bestämmelserna i denna artikel.

…

5. Granskningen av den dumpade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin skall innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för industrins tillstånd, inbegripet den omständigheten att en industri ännu inte har återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering, storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, faktisk och möjlig nedgång i försäljning, vinst, tillverkningsvolym, marknadsandel, produktivitet, avkastning på investeringar, kapacitetsutnyttjande, faktorer som påverkar gemenskapspriser, faktiska och möjliga negativa verkningar på likviditetsflödet, lagerhållning, sysselsättning, löner, tillväxt och förmåga att anskaffa kapital eller investeringsmedel. Denna uppräkning är inte uttömmande och varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

…

7. Andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall även granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6. Faktorer som kan beaktas i detta sammanhang inbegriper omfattningen av och priserna på importprodukter som inte säljs till dumpade priser, minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren, handelsbegränsande åtgärder som tillämpas av och konkurrens mellan producenter i tredje land och gemenskapsproducenter och gemenskapsindustrins tekniska utveckling, exportutveckling och produktivitet.

…

9. Fastställande av risk för väsentlig skada skall grundas på fakta och inte endast på påståenden, förmodanden eller avlägsna möjligheter. Den förändring i förhållanden som skulle kunna skapa en situation där dumpning skulle vålla skada måste klart kunna förutses och vara nära förestående.Vid en prövning av om det finns risk för väsentlig skada skall bland annat följande faktorer beaktas:

a) En betydande ökningstakt för dumpad import till gemenskapsmarknaden vilket tyder på att en starkt ökad import är sannolik.

b) Tillräcklig fritt tillgänglig kapacitet hos exportören eller en omedelbart förestående betydande ökning av denna kapacitet som innebär sannolikhet för en starkt ökad dumpad export till gemenskapen, med hänsyn tagen till förekomsten av andra exportmarknader som skulle kunna ta emot ytterligare export.

c) Huruvida importen sker till priser som väsentligen skulle kunna sänka priser eller förhindra prisökningar som annars skulle ha ägt rum och som sannolikt skulle öka efterfrågan på ytterligare import.

d) Lagerhållningen av den undersökta produkten.

Ingen av de faktorer som anges ovan kan i sig vara avgörande men de undersökta faktorerna måste sammantagna leda till slutsatsen att ytterligare dumpad export är nära förestående och att väsentlig skada kommer att uppstå om inte skyddsåtgärder vidtas.”

4. I artikel 6.1 i grundförordningen föreskrivs följande:

”Efter det att förfarandet har inletts skall kommissionen i samarbete med medlemsstaterna inleda en undersökning på gemenskapsnivå. Denna undersökning skall omfatta såväl dumpning som skada och dessa företeelser skall undersökas samtidigt. För att säkerställa att undersökningsresultaten blir representativa skall en undersökningsperiod väljas som i fråga om dumpning normalt skall omfatta en period om minst sex månader omedelbart innan förfarandet inleds. Uppgifter avseende en period som infaller efter undersökningsperioden skall normalt inte beaktas.”

III – **Bakgrunden till tvisterna**

5. Med anledning av ett klagomål från Defence Committee of the Seamless Steel Tubes Industry of the European Union offentliggjorde kommissionen den 9 juli 2008 ett tillkännagivande om inledande av ett antidumpningsförfarande beträffande import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kina. [5]

6. Kommissionen beslutade – enligt artikel 17 i grundförordningen – att begränsa sin undersökning till ett urval. För detta ändamål valde kommissionen ut fyra kinesiska exporterande producenter som tillsammans stod för 70 procent av den sammanlagda exportvolymen för den berörda produkten till Europeiska unionen. Bland dessa producerande exportörer fanns Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (nedan kallad Hubei).

7. Kommissionen antog den 7 april 2009 förordning (EG) nr 289/2009 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina [6] (nedan kallad förordningen om preliminär tull).

8. Enligt skäl 13 i förordningen om preliminär tull omfattade undersökningen av dumpning och skada perioden från och med den 1 juli 2007 till och med den 30 juni 2008 (nedan kallad undersökningsperioden). Undersökningen av tendenser som är av betydelse för bedömningen av skada omfattade perioden från och med den 1 januari 2005 till och med undersökningsperiodens slut (nedan kallad skadeundersökningsperioden).

9. Vid sin prövning som sammanfattas i skäl 135 i grundförordningen fastställde kommissionen för det första att ”gemenskapsindustrin visserligen inte har vållats väsentlig skada under skadeundersökningsperioden, men att den i slutet av undersökningsperioden var i en sårbar situation” och för det andra att ”alla villkor för att skada ska uppstå efter undersökningsperioden är uppfyllda” och för det tredje att ”villkoret för skaderisk också är uppfyllt”.

10. Den 24 september 2009 antog rådet den angripna förordningen.

11. I skälen 35–81 i den angripna förordningen fastställde rådet kommissionens konstaterande i förordningen om preliminär tull, att unionsindustrin inte lidit skada men att det fanns en risk för skada för denna industri. Vid bedömningen beaktade rådet uppgifter som avser tiden efter undersökningsperiodens slut, nämligen perioden juli 2008–mars 2009.

5 — EUT C 174, s. 7.

6 — EUT L 94, s. 48.

IV – **Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen**

12. Hubei väckte talan om ogiltigförklaring av den angripna förordningen genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 30 december 2009. Kommissionen och ArcelorMittal m.fl. intervenerade till stöd för rådets yrkanden.

13. Hubei anförde tre grunder till stöd för sin talan. Bland dessa grunder avsåg den tredje grunden ett åsidosättande av artiklarna 3.9, 9.4 och 10.2 i grundförordningen med motiveringen att den angripna förordningen grundade sig på en uppenbart oriktig bedömning av risken för väsentlig skada.

14. Tribunalen prövade enbart den tredje grunden som framförts av Hubei och biföll talan på denna grund. Tribunalen fann att rådet dels hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när den fastställde kommissionens slutsats att unionssindustrin befann sig i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden, dels hade åsidosatt artikel 3.9 i grundförordningen när den fastställde att det i förevarande fall fanns en risk för skada.

15. Vad gäller institutionernas bedömning att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation konstaterade tribunalen i punkt 61 i den överklagade domen att förutom förändringen av unionsindustrins marknadsandelar, var de ekonomiska faktorer som angetts av institutionerna samtliga av positiv karaktär och gav i sin helhet bilden av en industri som befinner sig i en styrkesituation och inte i en bräcklig eller sårbar situation. Tribunalen fann att unionsinstitutionernas slutsats att unionssindustrin befann sig i en sårbar situation inte stöds av de relevanta ekonomiska uppgifterna.

16. I punkterna 63–65 i den överklagade domen tillbakavisade tribunalen dessutom övriga omständigheter som institutionerna åberopat till stöd för deras konstaterande att unionsindustrin var i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden. Tribunalen anförde framför allt att minskad efterfrågan inte ska tillskrivas den dumpade importen och fann att de relevanta uppgifterna i det aktuella fallet inte stödjer påståendet att en ökning av importen från Kina utan tvekan begränsade unionsindustrins benägenhet att investera och bygga ut produktionskapaciteten för att ta tillvara expansionen på marknaden.

17. Vad gäller risken för skada fann tribunalen, efter sin prövning i punkterna 70–90 i den överklagade domen, i punkt 91 i den domen att av de fyra faktorer i artikel 3.9 i grundförordningen ansåg institutionerna att en faktor inte var avgörande (lagerhållningen av den undersökta produkten), att två faktorer (importens volym och priset på import) var inkonsekventa, nämligen kommissionens prognoser, som fastställts av rådet i den angripna förordningen, och de relevanta uppgifterna för tiden efter undersökningsperioden (importvolym och importpriser) samt att en faktor (exportörens kapacitet och risken för att export styrs över från andra exportmarknader) var bristfällig när det gäller de relevanta omständigheter som ska beaktas.

18. I samma punkt 91 i den överklagade domen tillade tribunalen att dessa inkonsekvenser och brister ska ses mot bakgrund av de krav som uppställs i artikel 3.9 i grundförordningen, nämligen att fastställandet av risken för skada ska grundas på ”fakta och inte endast på påståenden, förmodanden eller avlägsna möjligheter” och att den förändring av förhållanden som skulle kunna skapa en situation där dumping skulle vålla skada ”klart [måste] kunna förutses och vara nära förestående”.

19. Tribunalen drog således i punkt 93 i den överklagade domen slutsatsen att med hänsyn till att den angripna förordningen grundar sig på ett fastställande av en risk för skada och att rådet därvid gjort en felaktig rättstillämpning, ska nämnda förordning ogiltigförklaras i den del det införs en antidumpningstull på export av produkter tillverkade av Hubei och förordnas om uttag av den provisoriska tull som införts på denna export.

V – **Parternas yrkanden i överklagandena och förfarandet vid domstolen**

20. I mål C-186/14 P har ArcelorMittal m.fl. yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— ogilla den första delen av den tredje grunden som klaganden åberopade i första instans,

— i övrigt återförvisa målet till tribunalen för avgörande i sak, och

— förplikta Hubei att ersätta ArcelorMittals m.fl. rättegångskostnader i första instans och i förevarande överklagande.

21. I mål C-193/14 P har rådet yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— ogilla den första delen av den tredje grunden som klaganden åberopade i första instans,

— återförvisa målet till tribunalen för prövning av övriga grunder som åberopats i första instans, och

— förplikta Hubei att ersätta rådets rättegångskostnader i bägge instanser.

22. Hubei har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandena i deras helhet, och

— förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

23. Domstolens ordförande beslutade den 28 juli 2014 att förena de två målen vad gäller det muntliga förfarandet och domen.

24. Kommissionen har i enlighet med artikel 172 i domstolens rättegångsregler ingett en svarsinlaga i vilken den ansluter sig till de yrkanden som ArcelorMittal m.fl. och rådet har framställt samt yrkat att domstolen ska förplikta Hubei att ersätta rättegångskostnaderna.

25. Republiken Italien som genom beslut av domstolens ordförande av den 21 augusti 2014 har tillåtits intervenera i mål C-193/14 P till stöd för rådets yrkanden har även yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen, ogilla den första delen av den tredje grunden som klaganden åberopade i första instans och återförvisa målet till tribunalen för avgörande i sak.

VI – **Bedömning av grunderna**

26. ArcelorMittal m.fl. har åberopat tre grunder för ogiltigförklaring. Dessa grunder avser felaktig tolkning av artikel 3.7 i grundförordningen, felaktig tillämpning av 3.9 och åsidosättande av artikel 6.1 i denna förordning samt att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att unionsinstitutionerna hade gjort en uppenbart oriktig bedömning av huruvida det fanns risk för skada.

27. Rådet har till stöd för sitt överklagande åberopat fyra grunder för ogiltigförklaring som avser, för det första, åsidosättande av artikel 3.5 i grundförordningen och missuppfattning av bevisning, för det andra, en felaktig tolkning av artikel 3.7 i grundförordningen, för det tredje, en felaktig tolkning av artikel 3.9 i grundförordningen, och, för det fjärde, att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den ersatte unionsinstitutionernas bedömning av de ekonomiska faktorerna med sin egen bedömning.

28. Eftersom nästan samtliga grunder för de två överklagandena är lika eller i vart fall till stor del överlappar varandra, föreslår jag att de prövas tillsammans, i följande ordning.

— Den första grunden för överklagande som åberopats av rådet och den första delen av den tredje grunden för överklagande som åberopats av ArcelorMittal m.fl., vilka huvudsakligen avser ett åsidosättande av artikel 3.5 i grundförordningen och missuppfattning av bevisning vad gäller tribunalens konstaterande av att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation.

— Den andra grunden för överklagande som åberopats av rådet och den första grunden för överklagande som åberopats av ArcelorMittal m.fl., vilka båda avser en felaktig tolkning av artikel 3.7 i grundförordningen.

— Den tredje grunden för överklagande som åberopats av rådet, den andra grunden och den andra delen av den tredje grunden för överklagande som åberopats av ArcelorMittal m.fl., vilka avser en felaktig tolkning av artikel 3.9 i grundförordningen och felaktig bedömning av de faktorer som ska beaktas vid prövningen av huruvida det finns risk för skada.

— Den fjärde grunden för överklagande som åberopats av rådet avseende att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den ersatte unionsinstitutionernas bedömning av de ekonomiska faktorerna med sin egen bedömning.

A – *Den första grunden för överklagande som åberopats av rådet och den första delen av den tredje grunden för överklagande som åberopats av ArcelorMittal m.fl., vilka avser ett åsidosättande av artikel 3.5 i grundförordningen och missuppfattning av bevisning vad gäller tribunalens konstaterande att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation.*

1. Sammanfattning av parternas argument

29. Rådet anser att begreppet ”sårbarhet” visserligen inte förekommer i artikel 3 i grundförordningen, men att det, såsom i förevarande fall, kan utgöra en avgörande omständighet för att fastställa skaderisken. Frågan huruvida unionsindustrin befann sig i en sårbar situation utgjorde således den första etappen under vilken institutionerna granskade unionsindustrins situation på grundval av de faktorer som anges i artikel 3.5 i grundförordningen. Bland dessa faktorer återfinns den dumpade importens inverkan, vilken faktor tribunalen har underlåtit att beakta.

30. Rådet anser dessutom att de slutsatser som tribunalen dragit vid sin bedömning av de ekonomiska faktorerna, såsom lagerhållningens omfattning, försäljningsvolymen, unionsindustrins marknadsandel, sysselsättningsnivån, försäljningspriset, avkastningen på investeringarna och vinsten är ofullständiga, till och med felaktiga, eftersom tribunalen har utelämnat vissa omständigheter och underlåtit att beakta negativa tendenser eller aspekter av positiva faktorer under de två sista åren av undersökningsperioden, vilket utgör en uppenbar missuppfattning av bevisningen. Vidare har tribunalen varken beaktat omfattningen av dumpningsmarginalen eller institutionernas analys avseende unionsindustrins återhämtning från verkningarna av tidigare dumpning.

31. ArcelorMittal m.fl. har gjort gällande att tribunalen har gett begreppet sårbarhet en självständig betydelse och tillmätt det en vikt som det inte har. Den enda avgörande frågan är om slutsatsen att unionsindustrin befinner sig i en sårbar situation var uppenbart felaktig och inte om det var korrekt av institutionerna att beteckna situationen som ”sårbar”. I grundförordningen återfinns nämligen inte begreppen sårbar eller sårbarhet och det krävs än mindre att unionsindustrin befinner sig i en ”sårbar” situation i slutet av undersökningsperioden för att det ska kunna konstateras att det finns en risk för skada.

32. ArcelorMittal m.fl. har även gjort gällande att tribunalens slutsatser i punkterna 64 och 65 i den överklagade domen, vilka dels avser unionsindustrins benägenhet att investera och bygga ut produktionskapaciteten, dels att unionsindustrin inte har återhämtat sig från verkningarna av dumpning som föregår den dumpning som är föremål för den angripna förordningen, är felaktiga.

33. Kommissionen har anfört att det synsätt som tribunalen anammat visar att rättspraxis avseende det stora utrymme för skönsmässig bedömning som institutionerna har vad gäller komplicerade frågor om antidumpning har missuppfattats och återspeglar tribunalens uppenbara önskan att ersätta rådets bedömning med sin egen bedömning. Den har anslutit sig till de argument som ArcelorMittal m.fl. framfört med avseende på begreppet sårbarhet och tillagt att det rör sig om ett begrepp som enbart beskriver den situation som unionsindustrin befann sig i.

34. Hubei har i huvudsak genmält att överklagandena inte kan tas upp till sakprövning på dessa grunder, eftersom de innebär ett ifrågasättande av tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna och i alla händelser är ogrundade. Hubei har i detta avseende anfört att tribunalen, i enlighet med rättspraxis, har prövat om bevisningen kunde stödja de slutsatser som institutionerna dragit och konstaterat att så inte var fallet. Hubei har vidare gjort gällande att invändningen att tribunalen inte uttryckligen påtalat dumpingmarginalen är ogrundad, eftersom det inte rör sig om en ekonomisk indikator som är avgörande för att fastställa om unionsindustrin befann sig i en sårbar situation eller om det fanns en risk för skada.

2. Bedömning

35. Den kritik som klagandena i målen har anfört i förevarande grunder riktar sig mot de punkter i den överklagade domen som avser bedömningen av den situation i vilken unionsindustrin befann sig vid undersökningsperiodens slut med hänsyn till de faktorer som anges i artikel 3.5 i grundförordningen.

36. Efter den bedömning som gjordes i punkterna 58–65 i den överklagade domen fann tribunalen i punkt 66 i domen att rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när den fastställde kommissionens slutsats (som återfinns i förordningen om preliminär tull) att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden. Tribunalen fann att de ekonomiska uppgifter på vilka institutionerna grundade sig inte stödjer denna slutsats, utan tvärtom i sin helhet ger bilden av en industri som befinner sig i en styrkesituation och inte i en bräcklig eller sårbar situation. [7]

37. Innan klagandenas invändningar i målen prövas ska det framhållas att de inte innebär ett ifrågasättande av tribunalens påstående i punkt 58 i den överklagade domen att även om unionsindustrins situation i slutet av undersökningsperioden har nämnts i den del (såväl i grundförordningen som i förordningen om preliminär tull och den angripna förordningen) som rör skadan, ”saknar den inte anknytning till bedömningen av risken för skada” som föreskrivs i artikel 3.9 i grundförordningen.

7 — Se punkterna 61 och 66 i den överklagade domen.

38. Även om det inte har ifrågasatts, ger detta påstående en möjlighet att framhålla och bättre förstå sambandet mellan de olika relevanta delarna i artikel 3 i grundförordningen som har rubriken ”Fastställande av skada”.

39. I artikel 3.1 i grundförordningen definieras begreppet skada, om inte annat anges, särskilt som väsentlig *skada* för unionssindustrin eller *risk för* väsentlig *skada* för denna industri.

40. Artikel 3.2 i grundförordningen rör fastställande av *förekomsten* av skada. Detta ska inbegripa en objektiv granskning av dels den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna på unionsmarknaden för likadana produkter, dels denna imports inverkan på unionsindustrin.

41. I artikel 3.5 i grundförordningen som tillämpades av institutionerna inom ramen för den angripna förordningen anges att granskningen av den dumpade importens inverkan på unionsindustrin ska innefatta en bedömning av ”alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för [unions]industrins tillstånd”. I denna artikel anges att uppräkningen av dessa faktorer inte är uttömmande.

42. Artikel 3.9 i denna förordning rör ”fastställande av risk för väsentlig skada”. Det anges att fastställandet ska grundas på fakta och inte endast på påståenden, förmodanden eller avlägsna möjligheter. Den förändring i förhållanden som skulle kunna skapa en situation där dumpning skulle vålla skada måste klart kunna förutses och vara nära förestående. I artikel 3.9 anges även fyra faktorer som bland annat ska beaktas vid en prövning av om ”det finns risk för väsentlig skada”. I artikel 3.9 preciseras att ingen av dessa faktorer i sig kan vara avgörande men de undersökta faktorerna måste sammantagna leda till slutsatsen att ytterligare dumpad export är nära förestående och att väsentlig skada kommer att uppstå om inte skyddsåtgärder vidtas.

43. Det kan således konstateras att medan det i artikel 3.2 i grundförordningen föreskrivs att ”fastställande av [om] skada [*föreligger*]” [8] ska inbegripa en objektiv granskning av bland annat den dumpade importens inverkan på gemenskapsindustrin, en granskning som enligt artikel 3.5 i grundförordningen ska innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för unionsindustrins tillstånd, krävs ingen sådan granskning uttryckligen i grundförordningen vid bedömningen av om det finns en *risk* för skada i den mening som avses i artikel 3.9 i grundförordningen.

44. I artikel 3.9 i grundförordningen anges emellertid på ett icke uttömmande sätt de faktorer som ska beaktas vid bedömningen av om det föreligger en risk för skada, vilket således inte innebär att sådana faktorer som hänför sig till unionsindustrins tillstånd som anges i artikel 3.5 i nämnda förordning är undantagna.

45. Såsom institutionerna anfört i förevarande mål var det för övrigt nödvändigt att undersöka alla relevanta faktorer som påverkar unionsindustrins tillstånd i samband med en risk för skada.

46. Denna granskning bidrar visserligen inte till att visa att skada vållats, eftersom en sådan skada per definition (ännu) inte har uppkommit vid bedömningen av risken för skada.

47. Den ger emellertid en bild av unionsindustrins tillstånd utifrån vilken institutionerna, såsom anges i artikel 3.9 i grundförordningen, kan bedöma om risken för skada för unionsindustrin kommer att förverkligas och medföra väsentlig skada i samband med ny dumpad import som är nära förestående om inte skyddsåtgärder vidtas.

8 — Min kursivering.

48. Med andra ord, för att institutionerna ska kunna fastställa om det finns en risk för väsentlig skada för unionsindustrin, trots att denna industri per definition inte nyligen har vållats någon avsevärd skada, oaktat verkningarna av den dumpade importen under undersökningsperioden, är det nödvändigt att känna till den aktuella situation som industrin befann sig i. Institutionerna kan nämligen först med kännedom om den aktuella situation som unionsindustrin befinner sig i fastställa om den förestående ökningen av framtida dumpade importer kan vålla väsentlig skada för unionsindustrin om ingen skyddsåtgärd vidtas. [9]

49. Det är i förevarande fall ostridigt att institutionerna i slutet av deras analys av bedömningen av (de icke uttömmande) faktorerna och förhållandena i artikel 3.5 i grundförordningen drog slutsatsen att unionsindustrin visserligen inte hade vållats avsevärd skada under undersökningsperioden, men att den i slutet av undersökningsperioden, nämligen den 30 juni 2008, var i en ”sårbar situation”.

50. Såsom tribunalen anförde i punkt 58 i den överklagade domen beaktades denna sårbara situation i förordningen om preliminär tull och i grundförordningen vid bedömningen av risken för skada.

51. Denna slutsats har ifrågasatts av Hubei vid tribunalen. Slutsatsen och de relevanta ekonomiska uppgifterna ansågs vara motsägelsefulla, vilket tribunalen påpekade i punkt 57 i den överklagade domen.

52. Det är som ArcelorMittal m.fl. har hävdat korrekt att det enligt grundförordningen inte krävs att unionsindustrin befinner sig i en sårbar situation för att det ska kunna fastställas att det föreligger en risk för skada. Det är emellertid felaktigt att antyda att tribunalen har krävt att institutionerna visar att unionsindustrin uppfyller ett sådant villkor. Något sådant framgår inte av någon av punkterna i den överklagade domen.

53. Den omständigheten att den sårbara situation som institutionerna har fastställt att unionsindustrin befann sig i kan framstå som en faktabeskrivning av unionsindustrins tillstånd, såsom kommissionen hävdat, innebär inte att den undgår varje domstolskontroll. Framför allt kontrollen av huruvida det föreligger en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna eller bevisningen.

54. Med beaktande av handlingarna i målet betvivlar jag att begreppet i förevarande fall enbart har fyllt funktionen av en beskrivning av sakförhållandena.

55. Såsom rådet uttryckligen har medgett i sitt överklagande ansågs nämligen den omständigheten att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation enligt institutionen vara en ”avgörande” omständighet vid bedömningen av risken för skada i förevarande fall. Det framgår mycket tydligt framför allt av skäl 126 i förordningen om preliminär tull som tribunalen nämnde i skäl 58 i den överklagade domen,

9 — Se analogt avseende tolkningen av artiklarna 3.4 och 3.7 i avtalet om tillämpning av artikel VI i det allmänna tull- och handelsavtalet från 1994 (nedan kallat antidumpningsavtalet), vars texter återfinns i artiklarna 3.5 och 3.9 i grundförordningen, rapport från den särskilda arbetsgruppen med rubriken ”Mexico – antidumpningsundersökning avseende majssirap med en hög halt av fruktos från USA”, WT/DS132/R, 28 januari 2000, punkterna 7.140 och 7.141, som antogs av tvistlösningsorganet den 24 februari 2000. Den särskilda arbetsgruppens bedömning bekräftades i den särskilda arbetsgruppens rapport med rubriken ”Mexico – antidumpningsundersökning avseende majssirap med en hög halt av fruktos från USA”, WT/DS132/RW, 22 juni 2001, punkterna 6.24 och 6.28 och från överprövningsorganet, WT/DS132/AB/RW, 22 oktober 2001, punkterna 114–118.

och av skäl 135 i samma förordning enligt vilken det verkar som om den sårbara situationen utgjorde ett av de tre kriterier som har legat till grund för kommissionens slutsats att det finns ett orsakssamband mellan det överhängande hot som den dumpade importen från Kina utgör och den skada som unionsindustrin snart kommer att lida. [10]

56. Det är förmodligen lättare att visa att det föreligger en överhängande risk för väsentlig skada när unionsindustrin till följd av dumpad import redan befinner sig i en ekonomiskt prekär eller sårbar situation än när de faktorer som föreskrivs i artikel 3.5 i grundförordningen ger bilden av en industri som befinner sig i en expansiv fas eller i vart fall i en styrkesituation. [11]

57. Under dessa omständigheter anser jag att tribunalen, som är den domstol i första instans som hade att pröva en grund genom vilken det gjordes gällande att institutionernas slutsats att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation och att de relevanta ekonomiska uppgifterna var motsägelsefulla, hade befogenhet att granska den invändning som Hubei framförde vid tribunalen.

58. Rådets allmänna kritik att tribunalen har åsidosatt artikel 3.5 i grundförordningen av det skälet att den inte beaktade den dumpade importens inverkan på unionsindustrins situation kan inte heller godtas. Denna inverkan är nämligen inte en sådan faktor som nämns i artikel 3.5 i grundförordningen. Den är enbart resultatet (positivt eller negativt) av undersökningen av de faktorer som anges i artikel 3.5 i grundförordningen. Rådet har enligt min mening således gjort en felaktig bedömning av denna bestämmelse.

59. Den mer grundläggande frågan i förevarande grunder för överklagandena avser omfattningen av tribunalens kontroll av den slutsats som institutionerna dragit vad gäller den sårbara situation i vilken unionsindustrin befann sig i slutet av deras bedömning av de faktorer och förhållanden som anges i artikel 3.5 i grundförordningen och den missuppfattning av bevisningen som tribunalen eventuellt gjort sig skyldig till i detta sammanhang.

60. Vad gäller omfattningen av domstolsprövningen ska det först och främst anföras att tribunalen uttryckligen har erinrat om gränserna för dess prövning av huruvida handelspolitiska skyddsåtgärder är lagliga. Detta framgår klart av punkt 53 i den överklagade domen där det vederbörligen hänvisas till domstolens rättspraxis enligt vilken institutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning på detta område med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de ska bedöma, vilket innebär att domstolsprövningen av bedömningen av komplicerade ekonomiska situationer endast ska avse en kontroll av att handläggningsreglerna har följts, att de faktiska omständigheter som har lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk. [12]

10 — I det sista stycket i skäl 126 i förordningen om preliminär tull avseende ”slutsats om risk för skada” anges att ”[d]en preliminära slutsatsen … därför [är] att den kinesiska dumpade importen, i avsaknad av åtgärder, omedelbart skulle vålla den sårbara [union]sindustrin väsentlig skada, och att detta särskilt skulle ta sig uttryck i en minskning av försäljning, marknadsandel, produktion och lönsamhet.” I skäl 135 i samma förordning anges följande:”[s]ammanfattningsvis drar kommissionen slutsatsen att gemenskapsindustrin visserligen inte har vållats väsentlig skada under skadeundersökningsperioden, men att den i slutet av undersökningsperioden var i en sårbar situation (se skäl 89). Vidare konstaterar kommissionen att alla villkor för att skada ska uppstå efter undersökningsperioden är uppfyllda (se skäl 112 ovan) och att villkoret för skaderisk också är uppfyllt (se skäl 126 ovan), och att det därför finns ett orsakssamband mellan det överhängande hot som den dumpade importen från Kina utgör och den skada som [union]sindustrin förväntas lida.”

11 — Se, för ett liknande resonemang analogt, rapporten från den särskilda arbetsgruppen, med rubriken ”Egypten – Slutliga antidumpningstullar på import av stålbalkar med ursprung i Turkiet”, WT/DS211/R, 8 augusti 2002, punkt 7.91. Se även Dascalescu, F.D., ”Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level”, *Journal of World Trade*, nr 4, 2011, s. 884.

12 — Se domarna Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkt 40) och Hoesch Metals and Alloys (C-373/08, EU:C:2010:68, punkt 61) till vilka tribunalen hänvisat och, på senare tid, dom rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 63) och domen Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 29).

61. Det ska dessutom erinras om att domstolen redan har tillämpat nämnda rättspraxis för att fastställa huruvida unionsindustrin lidit skada, vilket kräver en bedömning av komplicerade ekonomiska situationer, framför allt vad gäller faktorer som vållar industrin skada inom ramen för en antidumpningsundersökning. [13] Samma sak gäller enligt min mening, vilket även tribunalen godtagit, vid fastställande av en risk för skada,.

62. Mot bakgrund av vad som anförts ovan framgår att unionsdomstolen vid sin begränsade prövning av komplicerade ekonomiska situationer inte kan ersätta unionens institutioners ekonomiska bedömning med sin egen bedömning. [14]

63. I enlighet med vad domstolen vid upprepade tillfällen har slagit fast i samband med konkurrensrättsliga frågor och frågor om statligt stöd, som i likhet med handelspolitiska skyddsåtgärder medför komplicerade ekonomiska bedömningar, innebär emellertid inte det utrymme för skönsmässig bedömning avseende ekonomiska frågor som institutionerna har att unionsdomstolen ska avstå från att pröva dessa institutioners ”tolkning” av ekonomiska uppgifter. [15]

64. Enligt denna rättspraxis ska unionsdomstolen nämligen inte bara pröva huruvida de bevis som åberopats är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även huruvida dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma en komplicerad situation och huruvida de kan ligga till grund för de slutsatser som dragits. [16]

65. I punkt 53 i den överklagade domen överförde tribunalen denna rättspraxis i samband med prövningen av de ekonomiska uppgifterna för att bedöma risken för skada. Tribunalen tillämpade även nämnda rättspraxis vid granskningen av institutionernas slutsats att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden. Tribunalen fann i slutet av denna prövning i punkt 66 i den överklagade domen att denna slutsats ”inte stöds av de relevanta uppgifterna i det aktuella fallet”.

66. Domstolen har i fråga om handelspolitiska skyddsåtgärder hittills inte uttryckligen tillämpat de formuleringar som användes i dess rättspraxis avseende konkurrenslagstiftningen och statligt stöd som anförts ovan i punkterna 63 och 64.

67. Domstolen gjorde emellertid en klar tillämpning av denna rättspraxis i domen i målet rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78). [17] Domstolen som hade att pröva huruvida tribunalen hade överskridit sin prövningsrätt när den fann att de relevanta omständigheterna i handlingarna i målet på grundval av vilka institutionerna hade slutit sig till att ett försäljningsbolag som står nära en exporterande producent från Ukraina vars produkter dumpats fyllde liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis inte var tillräckligt övertygande, slog fast att tribunalens kontroll av bevisningen

13 — Se framför allt domarna Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet (C-10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 22) och domen TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punkt 34).

14 — Se bland annat analogt i fråga om statligt stöd domarna Spanien/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, punkt 57) och kommissionen/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 66) och i fråga om tillämpningen av konkurrensreglerna domarna kommissionen/Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 67) och CB/kommissionen (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 46).

15 — Se, framför allt, vad gäller tillämpningen av konkurrensreglerna, domarna kommissionen/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punkt 39), Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 145), och CB/kommissionen (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 46) och vad gäller tillämpningen av regler avseende statligt stöd domarna Spanien/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, punkt 56) och kommissionen/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 64).

16 — Se särskilt domarna kommissionen/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 65), och CB/kommissionen (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 46 och där angiven rättspraxis)..

17 — Se även mitt förslag till avgörande i dessa förenade mål (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2011:245, punkterna 101–117).

inte utgjorde en ny bedömning av omständigheterna som ersatte institutionernas bedömning. Tribunalen inkräktade således inte på det stora utrymme för skönsmässig bedömning som institutionerna förfogar över, utan begränsade sig till att kontrollera huruvida dessa omständigheter ”kunde stödja institutionernas slutsatser”. [18]

68. Enligt min mening gjorde tribunalen således en korrekt bedömning när den fastställde att den hade befogenhet att kontrollera om de relevanta ekonomiska uppgifterna, nämligen de faktorer som anges i artikel 3.5 i grundförordningen som avser unionsindustrins tillstånd, stödjer institutionernas slutsats att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden.

69. Frågan uppkommer huruvida detta innebär att tribunalen i sin prövning, genom att vederlägga institutionernas slutsats, ersatte institutionernas bedömning av de relevanta ekonomiska faktorerna med sin egen bedömning.

70. För att kunna besvara denna fråga krävs inledningsvis, såsom rådet har gjort gällande i sin första grund för överklagande, en prövning av huruvida den sammanfattning som tribunalen gjorde i punkt 59 i den överklagade domen av de relevanta ekonomiska uppgifter som institutionerna stödde sig på är så ofullständig, selektiv eller felaktig att den innebär en missuppfattning av den bevisning som institutionerna lade till grund för sin bedömning.

71. Tribunalens eventuella missuppfattning av bevisningen, vilket är en rättsfråga som är underställd domstolens prövning inom ramen för överklagandet ska som bekant framstå som uppenbar av handlingarna i målet utan att det är nödvändigt att göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och av bevisningen. [19] I annat fall skulle det röra sig om en begäran om att domstolen på nytt ska bedöma de faktiska omständigheter som tribunalen självständigt har fastställt vilket enligt artiklarna 256 FEUF och 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol faller utanför domstolens behörighet inom ramen för överklagandet, eftersom denna är begränsad till rättsfrågor. [20]

72. En grund som avser missuppfattning ska således enbart avse det fallet där tribunalen har gjort sig skyldig till en uppenbart felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna som påtagligt framgår av handlingarna i målet, oavsett om det rör sig om en uppenbart felaktig bedömning av innehållet i den bevisning som beaktats eller enligt min mening om underlåtenhet att beakta bevisning eller beaktande av viss bevisning, vilket ger ett uppenbart vilseledande och felaktigt intryck av de verkliga förhållandena.

73. Tribunalen har i punkt 59 i den överklagade domen anfört 13 faktorer som anges i artikel 3.5 i grundförordningen som har granskats av kommissionen i förordningen om preliminär tull och fastställts i den angripna förordningen som syftar till att visa förändringen av unionsindustrins situation under undersökningsperioden och således fram till slutet av den perioden.

74. Rådet har framfört olika invändningar som syftar till att visa att tribunalen har missuppfattat bevisningen avseende tio av tretton faktorer [21] och att den även felaktigt har underlåtit att beakta ytterligare två faktorer.

18 — Domarna rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 68). Se även mitt förslag till avgörande i dessa mål (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2011:245, punkt 111).

19 — Se särskilt domen Trubowest Handel och Makarov/rådet och kommissionen (C-419/08 P, EU:C:2010:147, punkterna 31 och 32 och där angiven rättspraxis).

20 — Se särskilt domen rådet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 16 och där angiven rättspraxis).

21 — Rådet har inte riktat någon kritik mot den sjunde, åttonde och tolfte faktorn, såsom de har sammanfattats av tribunalen i punkt 59 i den överklagade domen. Det rör sig om följande faktorer: ”Produktiviteten ökade med 7 procent (skäl 78 i förordningen om preliminär tull),” ”[g]enomsnittslönen per anställd ökade med 16 procent (skäl 79 i förordningen om preliminär tull)” och ”[n]ettot av in- och utbetalningar från den löpande verksamheten ökade med 73 procent för att hamna på 634 miljoner euro under undersökningsperioden. Enligt kommissionen,”fanns [det] för övrigt inga indikatorer på att gemenskapsindustrin hade svårigheter att anskaffa kapital” (skäl 84 i förordningen om preliminär tull).”

75. Även om dessa påståenden i praktiken och i flera avseenden innebär en begäran om att domstolen ska ompröva de faktiska omständigheterna, vilket inte är tillåtet inom ramen för överklagandet, ska de enligt min mening, i vilket fall som helst, ogillas av följande skäl.

76. Tribunalen har vad gäller den *första* och den *andra* faktorn anfört att ”[g]emenskapsindustrins produktion ökade med 7 procent (skäl 67 i förordningen om preliminär tull)” och att [u]tnyttjandet av produktionskapaciteten ökade med 9 procent för att nå 90 procent under undersökningsperioden; höga andelar angavs även för åren 2006 och 2007 (skäl 69 i förordningen om preliminär tull).

77. Detta konstaterande framgår av skäl 69 i förordningen om preliminär tull enligt vilken utnyttjandet av produktionskapaciteten mellan år 2005 (början av den berörda perioden) och undersökningsperioden ökade från 83 till 90 procent, det vill säga med ungefär 9 procent, eller, med andra ord, med 7 procentenheter.

78. Rådet har inte riktat någon kritik mot detta konstaterande men klandrar tribunalen för att ha blandat samman två olika ekonomiska indikatorer, dels produktionskapaciteten, dels utnyttjandet av produktionskapaciteten och för att ha underlåtit att beakta den omständigheten att ökningen på 7 procentenheter var begränsad.

79. Av själva ordalydelsen i punkt 59 i den överklagade domen framgår emellertid att tribunalen inte alls har blandat samman de två faktorerna. Den omständigheten att ökningen med 7 procentenheter var begränsad påverkar över huvud taget inte fastställandet av att produktionskapaciteten ökade med ungefär 9 procent (eller 7 procentenheter) under den berörda perioden för att nå 90 procent under undersökningsperioden. Rådet har således inte visat att bevisningen har missuppfattats.

80. Tribunalen har i punkt 59 i den överklagade domen sammanfattat den *tredje* faktorn enligt följande: ”Lagren ökade med 12 procent, men kommissionen angav att ”denna indikator [betraktas] som … mindre relevant i skadeanalysen”, eftersom den övervägande delen av tillverkningen görs på order (skäl 72 i förordningen om preliminär tull).”

81. Rådet har klandrat tribunalen för att den inte specifikt angett att indikatorn visade en sjunkande trend sedan år 2006, vilket innebär att tribunalens slutsatser ”i vart fall är ofullständiga, om inte helt felaktiga.”

82. Denna typ av ofullständighet, om detta antas vara styrkt, innebär emellertid inte att tribunalens slutsats avseende lagerhållningen är uppenbart felaktig. Tribunalen har beaktat den minskning som rådet anfört, eftersom ökningen på 12 procent är resultatet av den skillnad som anges i skäl 72 i förordningen om preliminär tull mellan år 2006 (ökning med 16 procent) och den efterföljande perioden fram till undersökningsperiodens slut (en ackumulerad minskning med 4 procent). Rådet har således inte styrkta att tribunalen i den överklagande domen gjort sig skyldig till en missuppfattning av bevisningen avseende den tredje faktorn.

83. Den *fjärde* faktorn avser försäljningsvolymen. Tribunalen har i detta avseende anfört att ”[union]sindustrins försäljningsvolym ökade med 14 procent (skäl 73 i förordningen om preliminär tull).”

84. Rådet har klandrat tribunalen för att inte ha beaktat unionsinstitutionernas förklaringar om att denna ökning inte motsvarade den allmänna ökningen på marknaden med 24 procent och således att unionsindustrin tappat marknadsandelar. Tribunalen förbisåg en negativ aspekt av en positiv indikator. Dessutom minskade försäljningsvolymen med 3 procent från och med år 2007 till och med undersökningsperiodens slut.

85. Enligt min mening är även denna kritik obefogad. Tribunalen har nämligen enbart återgett den ökning på 14 procent som nämns i skäl 73 i förordningen om preliminär tull mellan år 2005 och undersökningsperioden. Den har visserligen inte angett att den positiva effekten av den påtagliga ökningen av förbrukningen enbart delvis återspeglades av ökningen på 14 procent, men detta påverkar inte riktigheten av den slutsats som dragits. Dessutom har den minskning på 3 procent från och med år 2007 till och med undersökningsperiodens slut som rådet gjort gällande varken anförts uttryckligen eller framhållits specifikt i skäl 73 i förordningen om preliminär tull och påverkar i vilket fall som helst inte slutsatsen att försäljningsvolymen ökade med 14 procent mellan år 2005 och undersökningsperioden (2007-2008).

86. Tribunalen har med avseende på den *femte* faktorn anfört att ”[union]sindustrins marknadsandel minskade med 5,2 procent (skäl 75 i förordningen om preliminär tull).”

87. Utan att förneka riktigheten av denna uppgift har rådet klandrat tribunalen för att inte ha beaktat de förhållanden under vilka denna nedgång ägde rum, det vill säga förhållandena på en expanderande marknad på vilken importen från Kina hade ökat kraftigt.

88. Det är riktigt att tribunalens omnämnande av de förhållanden som rådet anfört utan tvekan förstärkte den negativa karaktären hos denna faktor. Tribunalen medgav dock i skäl 61 i den överklagade domen att det rörde sig om en faktor som inte var av positiv karaktär. För övrigt beaktade tribunalen, såsom framgår av punkterna 64 och 65 i den överklagade domen de uppgifter som hämtats från förordningen om preliminär tull avseende de förhållanden under vilka unionsindustrins marknadsandelar minskade. Jag kan således inte se att tribunalen har gjort sig skyldig till en uppenbart felaktigt bedömning av bevisningen av denna faktor.

89. Den *sjätte* faktorn har sammanfattats av tribunalen på följande sätt: ”Sysselsättningsnivån låg på en stabil nivå (skäl 77 i förordningen om preliminär tull)”.

90. Rådet anser att detta påstående är felaktigt, eftersom sysselsättningsnivån varierade under den berörda perioden och till och med sjönk med 6 procent från år 2007 fram till undersökningsperiodens slut, vilket framgick av skäl 77 i förordningen om preliminär tull, som fastställdes i den angripna förordningen.

91. Med beaktande av skäl 77 i förordningen om preliminär tull kan rådets påståenden inte på något sätt visa att tribunalen gjorde en uppenbart felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna. Av nämnda skäl framgår nämligen att sysselsättningen visserligen minskade från 2007 till undersökningsperiodens slut, men ”[t]otalt sett låg sysselsättningen hos de tillverkare som ingick i stickprovet på en stabil nivå, omkring 9 100 anställda, från 2005 till undersökningsperioden. Detta tyder på att de tillverkare som ingick i stickprovet ökade sin effektivitet, eftersom produktionsvolymerna ökade med 7 [procent] under samma period.”

92. Såsom anförts ovan [22] har rådet inte gjort gällande en missuppfattning av bevisningen med avseende på den *sjunde* faktorn (ökning av produktiviteten med 7 procent) och den *åttonde* faktorn (ökning av genomsnittslönen per anställd med 16 procent), såsom de har sammanfattats av tribunalen i punkt 59 i den överklagade domen. Detta ska beaktas.

93. Tribunalen har med avseende på den *nionde* faktorn påpekat att ”[f]örsäljningspriserna för [union]sindustrin ökade med 21 procent (skäl 80 i förordningen om preliminär tull).”

94. Rådet har klandrat tribunalen för att ha beaktat en ökning som inte återspeglar hela den berörda perioden och för att ha underlåtit att beakta skälen till denna ökning och dess relativa karaktär.

22 — Se punkt 74 och fotnot 21 i detta förslag till avgörande.

95. Av skäl 80 i förordningen om preliminär tull framgår bland annat att ”[f]örsäljningspriserna hos de tillverkare som ingick i stickprovet ökade betydligt under perioden 2005–2007, med 21 %, och var sedan stabila under undersökningsperioden”. Index avseende ökningen som återfinns i tabellen i skäl 80 för år 2007 och undersökningsperioden är identiska (index 121) i förhållande till år 2005 (index 100), vilket innebär att tribunalen av nämnda skäl rimligen kunde sluta sig till att försäljningspriserna hade ökat med 21 procent. Jag anser således inte att rådet kan vinna framgång med sin invändning om missuppfattning som framförts med avseende på tribunalens sammanfattning av denna faktor.

96. Tribunalen har sammanfattat den *tionde* faktorn på följande sätt i skäl 82 i förordningen om preliminär tull: ”Lönsamheten på [union]sindustrins försäljning till icke närstående kunder, uttryckt i procent av nettoförsäljningen, ökade med 27 procent, eller 3,3 procent, för att nå 15,4 procent under undersökningsperioden; lönsamheten för år 2005 och i synnerhet åren 2006 och 2007 var också mycket hög.”

97. Rådet har, utan att ifrågasätta riktigheten av de uppgifter som tribunalen anfört, gjort gällande att sistnämnda har underlåtit att beakta den omständigheten att lönsamheten var negativ från 2007 till undersökningsperiodens slut liksom för perioden efter undersökningsperioden.

98. Vad gäller perioden efter undersökningsperioden är, enligt min mening, rådets kritik verkningslös. Institutionernas bedömning som tribunalen granskat och sammanfattat i punkt 59 i den överklagade domen avsåg nämligen unionsindustrins situation som av nämnda institutioner betecknats som ”sårbar” från den berörda perioden till undersökningsperiodens slut.

99. I fråga om underlåtenheten att beakta att lönsamheten sjönk från 2007 till undersökningsperiodens slut ska det påpekas att detta inte har anförts uttryckligen i de förklaringar som kommissionen lämnade i skäl 82 i förordningen om preliminär tull, även om det är riktigt att detta kunde härledas ur den tabell i vilken de obehandlade data som angavs i detta skäl återgavs. I dessa förklaringar betonades däremot den omständigheten att lönsamheten hade minskat från 17,9 procent år 2007 till 15,4 procent under undersökningsperioden och att ”lönsamheten hade ökat med 3 procentenheter” från och med 2005 till och med nämnda period. Under dessa förhållanden anser jag inte att den påstådda underlåtenheten ledde till att tribunalen missuppfattade bevisningen.

100. Med avseende på den *elfte* faktorn har tribunalen anfört att ”[r]äntabiliteten, uttryckt som vinsten i procent av investeringarnas bokförda nettovärde, ökade med 10 procent eller med 4,6 procentenheter, för att nå 51,7 procent under undersökningsperioden, efter att ha legat på 85,1 respektive 79,2 procent år 2006 respektive år 2007 (skäl 82 i förordningen om preliminär tull).”

101. Rådet anser att tribunalen endast nämnt sådana uppgifter som visar en positiv trend, medan ökningen från 2005 till undersökningsperiodens slut uppvisade en minskning av räntabiliteten med mer än 70 procent.

102. Det ska för det första konstateras att den räntabilitet som granskats i förordningen om preliminär tull inte enbart framgår av skäl 82 i denna som innehåller en enhetlig tabell i vilka ekonomiska uppgifter avseende lönsamheten på försäljningen eller räntabiliteten anges, utan även av de förklaringar som kommissionen lämnat i skäl 83 i förordningen om preliminär tull. Oberoende av det ovannämnda anser jag att tribunalen har gjort en korrekt sammanfattning av uppgifterna i tabellen och de förklaringar som lämnats i dessa två skäl i förordningen om preliminär tull som avser räntabiliteten.

103. I skäl 83 anges nämligen dels att räntabiliteten (uttryckt som vinsten i procent av investeringarnas bokförda nettovärde) ökade från 47 % 2005 till 85 % 2006, att den ”minskade … till 79 % och minskade sedan ytterligare till 52 % under undersökningsperioden. Totalt sett ökade räntabiliteten med 4,6 % under skadeundersökningsperioden”. Det är visserligen riktigt att det index som återges i den tabell som återfinns i skäl 82 i förordningen om preliminär tull uppvisar en sänkning med 71 procent från

2006 (index 181) till undersökningsperioden (index 110), men i förordningen om preliminär tull framhölls framför allt att räntabiliteten hade ökat med 4,6 procent under den berörda perioden, vilket exakt motsvarar skillnaden mellan år 2005 (index 100) och undersökningsperioden (index 110), eller 10 indexpunkter, vilket också betonades av tribunalen i punkt 59 i den överklagade domen.

104. Tribunalen har enligt min åsikt således inte missuppfattat bevisningen avseende den faktor som är kopplad till räntabiliteten.

105. Såsom anförts ovan [23] kan rådet inte framföra någon invändning om missuppfattning med avseende på tribunalens sammanfattning av den tolfte *faktorn* (nettot av in- och utbetalningar från den löpande verksamheten). Detta ska således beaktas.

106. Tribunalen har slutligen påtalat den *trettonde* faktorn och har i detta avseende anfört följande: ”De årliga investeringarna för [unions]sindustrin ökade med 185 procent för att hamna på 284 miljoner euro under undersökningsperioden (skäl 85 i förordningen om preliminär tull).”

107. Rådet har preciserat att den positiva indikatorn som inte har ifrågasatts av rådet borde ha relativiserats av tribunalen med beaktande av ”omständigheterna” i skäl 86 i förordningen om preliminär tull. Det finns inget som tyder på att dessa omständigheter har beaktats.

108. I detta avseende tvivlar jag emellertid på att rådets invändning verkligen avser en missuppfattning av bevisningen. Skäl 86 i förordningen om preliminär tull innehåller nämligen inte några omständigheter eller ekonomiska uppgifter utan hänvisar till kommissionens bedömningar vad avser den mycket låga investeringsnivån inom unionsindustrin före den berörda perioden och vad avser den omständigheten att det under den perioden inte gjordes några investeringar i syfte att öka produktionskapaciteten. I den mån det behövs ska det, i detta skede, dessutom påpekas att tribunalen huvudsakligen granskat dessa bedömningar i punkterna 64 och 65 i den överklagade domen.

109. Det kan följaktligen fastställas att tribunalens sammanfattning av de 13 faktorer som institutionerna lagt till grund för sin bedömning som återges i punkt 59 i den överklagade domen inte innehåller någon missuppfattning av dessa faktorer.

110. Jag anser att rådets invändning att tribunalen har underlåtit att beakta ytterligare två faktorer som institutionerna lagt till grund för sin bedömning, nämligen dumpningsmarginalens storlek och unionsindustrins återhämtning från tidigare dumpning som återfinns i skäl 87 i förordningen om preliminär tull är verkningslös. Oberoende av att detta skäl inte innehåller några exakta ekonomiska uppgifter utan en bedömning av de faktiska omständigheterna, har dessa granskats av rådet i punkterna 64 och 65 i den överklagade domen. Det är således inte korrekt av rådet att påstå att bedömningen av de faktiska omständigheterna inte har beaktats i den överklagade domen.

111. ArcelorMittal m.fl. har med avseende på tribunalens undersökning av denna bedömning anfört att tribunalens tolkning av skäl 87 i förordningen om preliminär tull är ofullständig och felaktig.

112. Syftet med denna kritik är att förmå domstolen att göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna, utan att det gjorts gällande att tribunalen uppenbart gjort en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna, vilket inte omfattas av domstolens prövning inom ramen för överklagandet. [24]

23 — Se punkt 74 och fotnot 21 i detta förslag till avgörande.

24 — Se särskilt vad avser gränserna för domstolens prövning inom ramen för ett överklagande domen rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

113. Mot bakgrund av det anförda anser jag att den invändning som framförts mot tribunalen, att den har ersatt institutionernas bedömning av de ekonomiska faktorerna med sin egen bedömning, inte grundar sig på någon mer precis kritik. Det verkar som om tribunalen enbart har granskat huruvida de bevis som institutionerna lagt till grund för sin bedömning kan stödja de slutsatser som de dragit därav.

114. Det ska tilläggas att klagandena inte har ifrågasatt den del i punkt 61 i den överklagade domen där tribunalen beaktat den omständigheten, som rådet erinrat om, att unionsindustrin hade tappat marknadsandelar på några procentenheter under den berörda perioden och slagit fast att denna omständighet inte utgjorde stöd för slutsatsen att denna industri befann sig i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden, eftersom denna omständighet måste ses mot bakgrund av det förhållandet att unionsindustrin hade en betydande marknadsandel under undersökningsperioden, uppgående till 63,6 procent, och att dess försäljning volymmässigt ökade kraftigt under den berörda perioden.

115. På grund av vad som anförts ovan föreslår jag att den första grunden för överklagandet som rådet åberopat och den första delen av den tredje grunden för överklagandet som ArcelorMittal m.fl. åberopat ska ogillas.

B – *Den andra grunden för överklagande som åberopats av rådet och den första grunden för överklagande som åberopats av ArcelorMittal m.fl. som avser en felaktig tolkning av artikel 3.7 i grundförordningen*

1. Sammanfattning av parternas argument

116. Rådet och ArcelorMittal m.fl. har klandrat tribunalen för att den i punkterna 63 och 69 i den överklagade domen bedömde att den försämring av den ekonomiska situationen för unionsindustrin som unionens institutioner konstaterat grundade sig på en felaktig rättstillämpning, eftersom omständigheter såsom minskad efterfrågan enligt artikel 3.7 i grundförordningen inte ska tillskrivas den dumpade importen.

117. Parterna i överklagandena har i detta avseende gjort gällande att tribunalen har gjort en felaktig tolkning av artikel 3.7 i ovannämnda förordning och felaktigt grundat sig på domen i målet kommissonen/NTN och Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). Medan unionens institutioner i målet kommissionen/NTN och Koyo Seiko grundade sig på en ekonomisk nedgång i sin bedömning av huruvida unionsindustrin lidit skada, har de inte åberopat en sådan nedgång i förevarande mål till stöd för konstaterandet att det föreligger en risk för skada. Den dumpade importen har inte heller av tribunalen tillskrivits den ekonomiska nedgången, vilket även Republiken Italien har anfört i sin interventionsinlaga. Institutionerna har däremot konstaterat att en onormalt hög efterfrågan har dolt de verkligt skadliga verkningarna av den dumpade importen och att dessa verkningar skulle upptäckas om efterfrågan skulle återgå till normala nivåer.

118. Enligt klagandena var nedgången i efterfrågan förutsebar, eftersom förbrukningen inte kunde upprätthållas på denna onormalt höga och historiskt ovanliga nivå under en lång period. Tribunalen har emellertid inte tagit ställning till denna slutsats.

119. Kommissionen har gjort gällande att det grundläggande rättsliga fel som tribunalen begått i den överklagade domen består i att den felaktigt blandat samman bedömningen avseende risken för skada med bedömningen avseende orsakssambandet, trots att det i grundförordningen görs en klar åtskillnad mellan de två begreppen.

120. Kommissionen anser nämligen att minskningen av efterfrågan vid bedömningen av risken för skada ska betraktas som en objektiv omständighet eller som en referensram inom vilken frågan huruvida det föreligger en skada eller en risk för skada ska bedömas. Kommissionen har i detta avseende anfört att minskningen av efterfrågan inte utgör en av de skadefaktorer som anges i artikel 3.5 i grundförordningen. Det skulle vara logiskt att konstatera att en minskning av förbrukningen kan leda till att situationen för unionsindustrin skulle försämras än om förbrukningen skulle vara stabil eller öka. Med andra ord skulle unionsindustrin kunna utsättas för en risk för skada om en minskning av förbrukningen är att vänta inom en mycket snar framtid.

121. Vid bedömningen av orsakssambandet har minskningen av efterfrågan av den berörda produkten däremot motsatt funktion. Enligt grundförordningen ska bedömningen av orsakssambandet göras i två på varandra följande steg. För det första ska en bedömning göras av om skadan eller risken för skada kan tillskrivas ökningen av den dumpade importen. Om ett orsakssamband fastställs provisoriskt ska det därefter i ett andra steg göras en analys av i vilken mån den vållade skadan kan tillskrivas andra faktorer än den dumpade importen vid vilken den myndighet som utför undersökningen ska bedöma om en av de faktorer som anges i artikel 3.7 i grundförordningen (inklusive minskningen av efterfrågan) i sig har en sådan betydelse att den kan bryta det orsakssamband som fastställts provisoriskt. Med andra ord krävs att denna faktor är en tyngre vägande orsak för skadan eller risken för skada än den dumpade importen.

122. Enligt kommissionen har tribunalen betraktat minskningen av efterfrågan som en negativ faktor vid bedömningen av risken för skada, medan denna faktor enbart kan vara av betydelse i det andra steget av bedömningen, i två steg, av orsakssambandet.

123. Hubei har genmält att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den slog fast att den förväntade minskningen av efterfrågan i gemenskapen inte kunde beaktas vid bedömningen av risken för skada. Verkningarna av en sådan minskning av efterfrågan som inte kan begränsas till sådana situationer som kännetecknas av ekonomisk nedgång får enligt artikel 3.7 i grundförordningen inte tillskrivas den dumpade importen och kan således inte stödja slutsatsen att det finns en risk för skada, vilket framgår av domstolens rättspraxis.

124. Rådet har i skäl 48 i den angripna förordningen emellertid huvudsakligen gjort gällande att risken för skada skulle förverkligas om de ekonomiska villkoren skulle försämras och efterfrågan i unionen skulle minska. Rådet har följaktligen i vart fall tillskrivit en del av den påstådda risken för skada den förväntade minskningen av efterfrågan. Hubei anser att detta är just en sådan yttre omständighet som inte kan ligga till grund för en bedömning av risk för skada, vilket klart framgår av artikel 3.7 i grundförordningen.

125. Hubei har under alla omständigheter gjort gällande att tribunalen har granskat flera andra faktorer för att konstatera att institutionerna har gjort sig skyldiga till en uppenbart oriktig bedömning vad gäller den sårbara situation i vilken unionsindustrin befann sig och risken för skada. Den eventuellt felaktiga rättstillämpningen avseende minskningen av efterfrågan kan följaktligen inte leda till en ogiltigförklaring av den överklagade domen.

2. Bedömning

126. Dessa grunder för överklagandena avser den felaktiga rättstillämpning som tribunalen gjort sig skyldig till i punkterna 63 och 69 i den överklagade domen.

127. Punkt 63 i nämnda dom återfinns i tribunalens överväganden om huruvida unionsindustrin befann sig i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden. Tribunalen har på denna punkt redan underkänt ett antal argument som framförts av institutionerna rörande inverkan av försämrade ekonomiska förhållanden på industrin.

128. Det var därför tribunalen fastslog att ”[n]är det … gäller den omständighet som anförts av institutionerna att unionsindustrin skulle drabbas fullt ut av den dumpade importens potentiellt skadliga verkningar om den tidigare tillväxttrenden skulle bytas i sin motsats (skäl 89 i förordningen om preliminär tull, som fastställdes av rådet i skäl 47 i den angripna förordningen), … [skulle] det utifrån denna omständighet … kunna vara möjligt att i förekommande fall fastställa att unionsindustrin i framtiden skulle kunna befinna sig i en sårbar situation. Denna omständighet är således verkningslös till grund för bedömningen att [unions]sindustrin befann sig i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden. Detsamma gäller de omständigheter som anförts av rådet i sina inlagor till tribunalen angående ekonomiska uppgifter för tiden efter undersökningsperioden och de slutsatser som kommissionen drog av dessa uppgifter beträffande en försämring av situationen för [union]sindustrin.” Tribunalen framhöll vidare med hänvisning till bland annat domen i målet kommissionen/NTN och Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, punkt 43) att ”den omständigheten som anförts av institutionerna angående försämrade ekonomiska förhållanden har av unionsdomstolarna redan bedömts utgöra felaktig rättstillämpning, eftersom grundförordningen uttryckligen, i den del som rör bedömningen av skadan, föreskriver att omständigheter såsom minskad efterfrågan inte ska tillskrivas den dumpade importen …”

129. Punkt 69 i den överklagade domen avser institutionernas bedömning av risken för skada med beaktande av de uppgifter som var tillgängliga efter undersökningsperioden. Tribunalen har i denna punkt dels erinrat om att nämnda uppgifter ”bekräftar institutionernas prognos om en minskad efterfrågan på [union]smarknaden” dels påpekat att ”[s]ärskilt de omständigheter som angetts i skäl 51 i den angripna förordningen visar att [unionens] förbrukning minskade med 27,7 procent från slutet av undersökningsperioden, det vill säga den 30 juni 2008, till och med mars 2009”. Den har emellertid hänvisat till punkt 63 i den överklagade domen och påpekat att ”sådana skadevållande faktorer som en minskning av efterfrågan inte ska tillskrivas den dumpade importen”.

130. Det ska erinras om att det i artikel 3.7 första meningen i grundförordningen, vilket inte har bestritts, anges att undersökningen omfattar andra kända faktorer utöver den dumpade importen, vilka skadar unionssindustrin, för att säkerställa att den skada som vållats av dessa faktorer inte tillskrevs den dumpade importen. Dessa andra faktorer som på ett icke uttömmande sätt anges i artikel 3.7 andra meningen i grundförordningen inbegriper minskning av efterfrågan.

131. Institutionerna är således skyldiga att undersöka om den skada som de anser föreligger verkligen beror på den import som varit föremål för dumpning och att bortse från varje skada som beror på andra faktorer,[25] såsom minskad efterfrågan eller mer allmänt nedgången i industrin.[26]

132. I domen i målet kommissionen/NTN och Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, point 43), bekräftade domstolen tribunalens bedömning i punkterna 98 och 99 i domen i målet NTN Corporation och Koyo Seiko/rådet (T-163/94 och T-165/94, EU:T:1995:83), enligt vilken förbudet att tillskriva den dumpade importen den negativa effekten av andra faktorer, såsom minskad efterfrågan, även gäller vid bedömningen av risken för skada.

133. Tribunalen gjorde sig således inte skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att hänvisa till denna princip i punkterna 63 och 69 i den överklagade domen.

134. Parterna i målen har emellertid gjort gällande att tribunalen felaktigt ansåg att institutionerna hade tillskrivit den dumpade importen den skada som orsakats av den minskade efterfrågan. Den nära förestående minskningen av efterfrågan hade enbart betraktats som en omständighet mot bakgrund av vilken risken för skada skulle undersökas.

25 — Se, för ett liknande resonemang, bland annat domarna Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet (C-10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 23) och domen TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punkt 35).

26 — Se domen kommissionen/NTN och Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, punkt 43) där domstolen jämställde de två uttrycken.

135. Även om det skulle antas att så var fallet, anser jag att en sådan invändning är verkningslös.

136. Vad gäller punkt 63 i den överklagade domen kan det fastställas att institutionernas bedömning av huruvida unionsindustrin befann sig i en sårbar situation huvudsakligen vederlades av tribunalen på grundval av bedömningen av de faktorer som anges i punkt 59 i den överklagade domen. Den förestående eller förutsebara minskningen av efterfrågan under tiden efter undersökningsperioden kunde i vart fall inte stödja konstaterandet att unionsindustrin befann sig i en sårbar situation i slutet av undersökningsperioden, såsom tribunalen huvudsakligen slog fast i punkt 63 första och andra meningen i den överklagade domen.

137. Med avseende på punkt 69 i den överklagade domen kan det fastställas att den omständigheten att en förestående minskning av efterfrågan beaktats inte i sig möjliggör för institutionerna att dra slutsatsen att det föreligger en risk för väsentlig skada i den mening som avses i artikel 3.9 i grundförordningen som orsakats av den dumpade importen. Under alla omständigheter framgår bland annat av punkterna 72, 83 och 87 i den överklagade domen som avser prövningen av de faktorer som ligger till grund för institutionernas bedömning av att en sådan risk föreligger, vilket kommer att prövas i ett senare skede, att tribunalen inte har underlåtit att beakta den omständigheten att efterfrågan i unionen minskade efter undersökningsperioden, vilket institutionerna har beaktat.

138. Jag föreslår således att överklagandena inte ska ogillas såvitt avser grunderna avseende felaktig tolkning av artikel 3.7 i grundförordningen

C – *Den tredje grunden för överklagande som åberopats av rådet samt den andra grunden och den andra delen av den tredje grunden för överklagande som åberopats av ArcelorMittal m.fl. avseende en felaktig tolkning av artiklarna 3.9 och 6.1 i grundförordningen och den felaktiga bedömningen av faktorer avseende risken för skada*

1. Sammanfattning av parternas argument

139. Rådet har gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den i punkt 92 i den överklagade domen utgick från att institutionerna hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när den drog slutsaten att det förelåg en risk för skada i förevarande fall.

140. Även om rådet godtar att bedömningen av risken för skada ska grunda sig på faktiska omständigheter och på en nära förestående förändring av förhållanden, är denna analys nödvändigtvis framåtblickande. Institutionerna kunde således göra en oriktig bedömning beträffande framtida händelser utan att för den skull ha gjort sig skyldiga till en felaktig rättstillämpning vid utövandet av sina befogenheter att bedöma komplicerade ekonomiska situationer. Enligt rådet är det nödvändigt att tillerkänna de behöriga myndigheter som ska göra komplexa utvärderingar av framtida händelser i samband med handelspolitiska skyddsåtgärder ett stort utrymme för skönsmässig bedömning.

141. Rådet har erinrat om att det vid prövningen av de specifika faktorer som anges i artikel 3.9 i grundförordningen framgick att ”situationen är blandad” vad avser förekomsten av risk för skada. Med beaktande av den precisa formuleringen i bestämmelsen och det stora utrymme för skönsmässig bedömning som unionens institutioner förfogar över vad gäller frågor avseende handelspolitiska skyddsåtgärder har de rätt att använda denna befogenhet för att dra slutsatsen att det finns en risk för skada.

142. Rådet har angett att institutionerna med hänsyn till att situationen var ”blandad” i slutet av undersökningsperioden i förevarande fall fortsatte att övervaka situationen på unionsmarknaden under perioden efter undersökningsperioden, vilket var ovanligt, men i enlighet med god förvaltningssed, varvid de koncentrerade sig på förändrade förhållanden och de viktigaste ekonomiska indikatorerna.

143. Institutionerna har därför inte gjort någon oriktig bedömning vad beträffar framtida händelser. Rådet har nämligen påpekat att uppgifter som avser perioden efter undersökningsperioden visade att marknaden började vika, vilket var en avgörande omständighet för att dra slutsatsen att det fanns risk för skada vid tidpunkten för bedömningen. Förbrukningen i unionen började sjunka i betydande grad och sjönk snabbare än vad som förutsågs i förordningen om preliminär tull, eftersom den sjönk med cirka 30 procent från undersökningsperiodens slut fram till mars 2009. Dessutom bekräftade uppgifterna avseende perioden efter undersökningsperioden att den dumpade importen från Kina fortsatte att öka sin marknadsandel. Den dumpade importen från Kina ökade sin marknadsandel med cirka 18 procent, vilket prognoserna i förordningen om preliminär tull bekräftade. Framför allt sjönk unionsindustrins produktion, utnyttjandet av produktionskapaciteten hos de företag som ingick i stickprovet, försäljningarna på EU-marknaden och lönsamheten avsevärt under perioden efter undersökningsperioden.

144. Rådet anser följaktligen att tribunalen gjorde en oriktig bedömning när den i punkt 91 i den överklagade domen fastställde inkonsekvenser och brister i den övergripande bedömningen av de faktorer som föreskrivs i artikel 3.9 i grundförordningen i den angripna förordningen.

145. ArcelorMittal m.fl. anser att tribunalen har åsidosatt såväl artikel 3.9 i grundförordningen som artikel 6.1 i samma förordning genom att grunda sitt resonemang på inkonsekvenser mellan uppgifter som avser perioden efter undersökningsperioden och sådana uppgifter som inhämtats under denna period. Sådana uppgifter som avser perioden efter undersökningsperioden är inte heller tillförlitliga vid bedömningen av risken för skada, eftersom de återspeglar de berörda tillverkarnas uppträdande efter det att antidumpningsförfarandet har inletts. Sådana uppgifter kan enbart användas om de visar att det skulle vara uppenbart olämpligt att införa andidumpningstullar. Detta är emellertid inte fallet.

146. Under dessa förhållanden anser ArcelorMittal m.fl. att det inte var nödvändigt att fastställa om rådet hade befogenhet att undersöka uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden. Det saknar nämligen betydelse att dessa uppgifter bekräftar de prognoser som kommissionen gjorde i förordningen om preliminär tull på grundval av uppgifter som avser undersökningsperioden. Även om rådet felaktigt dragit slutsatsen att uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden bekräftade de slutsatser som dragits i förordningen om preliminär tull, kunde detta fel inte leda till en ogiltigförklaring av den angripna förordningen.

147. ArcelorMittal m.fl. har vidare gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning i flera avseenden då den undersökte de faktorer som föreskrivs i artikel 3.9 i grundförordningen som unionens institutioner lagt till grund för sin bedömning om huruvida det föreligger en risk för skada.

148. Ovan nämnda kritik avser de tre faktorer som har beaktats av institutionerna och undersökts av tribunalen i punktera 72–90 i den överklagade domen. En mer ingående redogörelse av denna ges vid prövningen av var och en av de berörda faktorerna (se punkterna 199, 219 och 238 i förevarande förslag till avgörande).

149. Hubei har i första hand gjort gällande att dessa grunder inte kan tas upp till sakprövning Genom att klandra tribunalen för att ha undersökt uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden avsåg klagandena för det första att åberopa en ny grund som utvidgar föremålet för tvisten i första instans. Syftet med den kritik som ArcelorMittal m.fl. anfört med avseende på tribunalens bedömning av de faktorer som avses i artikel 3.9 i grundförordningen är för det andra att ifrågasätta tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna. Denna bedömning är emellertid inte underställd domstolens kontroll i ett överklagande.

150. I andra hand har Hubei gjort gällande det saknas stöd för dessa grunder. Hubei har för det första anfört att det vid bedömningen av risken för skada inte krävs att institutionerna utvärderar framtida händelser. I artikel 3.9 i grundförordningen anges klart att analysen ska grundas på fakta och ”inte endast på påståenden, förmodanden eller avlägsna möjligheter”. Hubei har i detta avseende framhållit att rådet har erkänt att det av institutionernas analys framgick att det i vart fall förelåg en ”blandad situation” vad gäller förekomsten av risk för skada. Rådet har emellertid inte visat att tribunalen uppenbart har missuppfattat den bevisning som förebringats vid tribunalen eller att den gjort en felaktig rättstillämpning.

151. Hubei har vidare anfört att tribunalen hade befogenhet att underöka uppgifter som avser perioden efter undersökningsperioden, eftersom dessa uppgifter har åberopats av institutionerna och lagts till grund för deras bedömning. I annat fall skulle institutionernas beslut nämligen undgå domstolens kontroll. Såsom i förevarande fall har dessa uppgifter ett nära samband med den övergripande bedömningen av risken för skada och kan inte skiljas från denna analys, eftersom de visar att det är uppenbart olämpligt att införa en antidumpningstull.

152. Hubei har dessutom gjort gällande att institutionerna inte helt enkelt bara kan bekräfta de prognoser som gjorts i en preliminär förordning med motiveringen att de var korrekta vid tidpunkten för förordnigens antagande. De är skyldiga att kontrollera om dessa prognoser fortfarande stämmer vid tidpunkten för antagandet av den slutgiltiga förordningen med hänsyn till annan information som blev tillgänglig och de argument som framfördes under återstoden av deras undersökning.

153. Hubei har slutligen anfört att tribunalen inte har gjort sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning vid prövningen av de faktorer som anges i artikel 3.9 i grundförordningen. Hubei har framför allt erinrat om att en ökning med 0,7 procent av den kinesiska importen med beaktande av de uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden inte kan betecknas som en ”betydande ökning” i den mening som avses i denna artikel.

2. Bedömning

154. Två grundläggande frågor utgör kärnan i de grunder som framförts av parterna i målen.

155. Det ska för det första undersökas om det var riktigt av tribunalen att kontrollera lagenligheten av de konstateranden som avser risken för skada med hänsyn till de relevanta uppgifter som avser perioden efter undersökningsperioden. Det ska för det andra, och för det fall att denna fråga besvaras jakande, fastställas om inte tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid prövningen av institutionernas bedömning av huruvida de fyra faktorer som anges i artikel 3.9 i grundförordningen ska beaktas.

156. Enligt min mening kan Hubeis invändningar om att dessa grunder inte kan tas upp till sakprövning inte godtas.

a) Hubeis invändning om att dessa grunder inte kan tas upp till sakprövning

157. Det ska erinras om att Hubei för det första har gjort gällande att grunden avseende att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att beakta uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden vid bedömningen av lagenligheten av institutionernas slutsats om en eventuell skaderisk är ny.

158. Domstolen är i ett mål om överklagande endast behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder som har behandlats vid tribunalen. Domstolen är således endast behörig att pröva huruvida det framgår av argumentationen i överklagandet att det förekommit felaktig rättstillämpning i den överklagade domen.[27]

159. Tribunalen har i förevarande fall beaktat uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden för att bemöta Hubeis invändning vid tribunalen att institutionernas slutsats och de relevanta ekonomiska uppgifterna är motsägelsefulla. Eftersom tribunalen, med beaktande av dessa uppgifter och den omständigheten att denna bedömning går emot klagandena i målen, fann att talan kunde bifallas på den grunden, kan sistnämnda enligt min mening nödvändigtvis kritisera den lösning som tribunalen valt.

160. Hubei har för det andra gjort gällande att den kritik som ArcelorMittal m.fl. riktat mot tribunalens undersökning av de fyra faktorer som föreskrivs i artikel 3.9 i grundförordningen inte kan tas upp till sakprövning, eftersom den enbart utgör en begäran om att domstolen ska ompröva de faktiska omständigheterna.

161. Utan att det finns anledning att i detta skede analysera de argument som framförts av ArcelorMittal m.fl., är det för det första uppenbart att Hubeis invändning på sin höjd enbart kunde leda till slutsatsen att överklagandet enbart delvis kan tas upp till sakprövning på de grunder som framförts till stöd för deras överklagande som är föremål för bedömning. Eftersom domstolen för det andra i ett mål om överklagande endast är behörig att pröva rättsfrågor, kan den kritik som ArcelorMittal m.fl. anfört prövas enbart under förutsättning att det rör sig om rättsfrågor.

162. Eftersom Hubei inte kan vinna framgång med sin invändning om att talan inte kan tas upp till sakprövning på dessa grunder, ska det för det första, såsom klagandena har gjort gällande, prövas om tribunalen har åsidosatt artiklarna 3.9 och 6.1 i grundförordningen genom att beakta uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden vid bedömningen av lagenligheten av institutionernas konstaterande att det fanns en risk för skada i undersökningsperiodens slut.

b) Tribunalens beaktande av uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden vid bedömningen av lagenligheten av konstaterandet av förekomsten av skaderisk

163. Vid prövningen av denna invändning ska det framför allt erinras om den särskilda karaktären av institutionernas konstaterande av förekomsten av skaderisk.

164. Såsom redan anförts ovan har skadan per definition (ännu) inte förverkligats vid bedömningen av huruvida det föreligger en skaderisk.

165. För att dra slutsatsen att den finns en risk för skada krävs, såsom rådet erkänt, följaktligen inte enbart att de faktiska omständigheterna fastställs, utan även en analys av sannolikheten för att framtida händelser (som kan förutses och är nära förestående enligt artikel 3.9 i grundförordningen) inträffar och skapar en situation där skadan förverkligas om inte antidumpningsåtgärder införs. För att bedöma risken för skada ska institutionerna till exempel undersöka om det föreligger en betydande ökningstakt för dumpad import på unionsmarknaden ”vilket tyder på att en starkt ökad import är sannolik” (artikel 3.9 andra stycket a i grundförordningen).

27 — Se bland annat domarna kommissionen/Girardot (C-348/06 P, EU:C:2008:107, punkt 49) och rådet/Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 40).

166. Det är uppenbart att en sådan prognos i flera avseenden är osäker vad beträffar uppkomsten av de framtida händelserna, men den innebär även en risk för att ekonomiska aktörer i tredje länder utsätts för godtyckliga rent protektionistiska åtgärder. [28]

167. Även om denna osäkerhet enligt min mening i allmänhet visserligen kan godtas med hänsyn till det utrymme för skönsmässig bedömning som institutionerna förfogar över, har domstolen rörande koncentrationskontroll som är ett område som kräver prognoser redan slagit fast att en sådan prognos ska upprättas med ”stor försiktighet”, eftersom det är fråga om att förutse framtida händelser, vilka kan inträffa, med större eller mindre sannolikhet, såvida det inte antas ett beslut som förbjuder den planerade koncentrationen. [29]

168. Det är enligt min mening mot denna bakgrund som den omständigheten att institutionerna beaktat uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden ska förstås. Det var nämligen fråga om att vid tidpunkten för antagandet av den angripna förordningen bedöma om prognoserna i förordningen om preliminär tull om sannolikheten för att de händelser som medför att en risk för skada leder till att skada inträffar skulle bekräftas om det inte antogs någon skyddsåtgärd.

169. Denna kontroll innebär att uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden beaktas så att institutionerna inte enbart grundar sig på prognoser som baserar sig på ekonomiska uppgifter som avser en period på mer än ett år före antagandet av den angripna förordningen. [30]

170. Detta framgår för övrigt av skäl 57 i den angripna förordningen där rådet anförde att undersökningsmyndigheten inom ramen för frågan om en eventuell skaderisk har ”rätt att kontrollera om den slutsats som drogs i det preliminära skedet om att det förelåg en risk för skada sedan bekräftas av händelseutvecklingen efter undersökningsperiodens slut”.

171. Ett sådant tillvägagångssätt är enligt min mening lagligt och lämpligt.

172. Beträffande lagenligheten är det riktigt att det i artikel 6.1 i grundförordningen som avser antidumpningsundersökningen och skadan föreskrivs att ”[u]ppgifter avseende en period som infaller efter undersökningsperioden … normalt inte [ska] beaktas.”

173. Såsom ArcelorMittal m.fl. har anfört syftar bestämmelsen i artikel 6.1 i grundförordningen enligt vilken uppgifter avseende en period som infaller efter undersökningsperioden normalt inte ska beaktas till att garantera att resultaten från undersökningen är representativa och tillförlitliga genom att säkerställa att grunderna för fastställandet av dumpningen och av skadan inte påverkas av de berörda tillverkarnas uppträdande efter det att antidumpningsförfarandet har inletts. [31]

174. Jag anser emellertid, såsom tribunalen har slagits fast i ett antal mål, att institutionerna till följd av ordet ”normalt” i artikel 6.1 i grundförordningen kan beakta uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden och att detta även kräver en granskning av sådana uppgifter om dessa visar att senare utveckling gör det uppenbart olämpligt att införa den planerade antidumpningstullen. [32]

28 — Se framför allt i denna fråga Soprano R., ”The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade”, *The Journal of World Investment & Trade*, nr 1, 2010, s. 9.

29 — Se domen kommissionen/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punkt 42).

30 — Undersökningsperiodens slut har fastställts till den 30 juni 2008, medan den angripna förordningen antogs den 24 september 2009.

31 — Se, för ett liknande resonemang, bland annat domarna Nanjing Metalink/rådet (T-138/02, EU:T:2006:343, punkt 59) och Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet (T-192/08, EU:T:2011:619, punkt 223).

32 — Se, för ett liknande resonamang, bland annat domarna Sinochem Heilongjiang/rådet (T-161/94, EU:T:1996:101, punkt 88), Nanjing Metalink/rådet (T-138/02, EU:T:2006:343, punkt 61) och HEG och Graphite India/rådet (T-462/04, EU:T:2008:586, punkt 67).

175. Eftersom det vid prövningen av frågan om det finns en risk för skada för det första krävs en framåtblickande bedömning, och förekomsten av en sådan risk, såsom risken för den aktuella skadan, för det andra måste kunna fastställas vid den tidpunkt då en skyddsåtgärd (tillfällig eller slutgiltig) antas, [33] anser jag att det ankommer på institutionerna att kontrollera huruvida de prognoser som gjordes efter en analys i förordningen om preliminär tull har bekräftats vid tidpunkten för införandet av en slutgiltig antidumpningstull och kan motivera införandet av den slutgiltiga antidumpingtullen.

176. I detta syfte är institutionerna vid bedömningen av frågan om det finns en risk för skada enligt min mening således inte enbart behöriga utan uppmanas defintitivt att ta hänsyn till uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden.

177. Institutionerna bör i detta sammanhang ha rätt att granska om sådana uppgifter är tillräckligt representativa och tillförlitliga och om så inte är fallet förklara varför de ifrågasätts och, i förekommande fall, helt eller delvis avfärda dem.

178. I förevarande fall framgår det inte av handlingarna i målet att institutionerna har ifrågasatt huruvida de uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden som ligger till grund för deras bedömning är representativa och tillförlitliga.

179. När institutionerna lagligen väl har beaktat uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden som de anser vara representativa och tillförlitliga, vilket inte har bestritts, kan tribunalen inte klandras för att ha kontrollerat om institutionernas bedömning att nämnda uppgifter bekräftade de prognoser som gjorts i förordningen om preliminär tull om en eventuell skaderisk är riktig.

180. Tvärtemot vad även klagandena verkar anse, kan inte institutionernas användning av uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden undgå tribunalens rättsliga prövning. Såsom jag redan anfört ovan i punkt 64 ska denna kontroll omfatta en granskning av institutionernas tolkning av ekonomiska uppgifter, vilket innefattar en prövning av huruvida de bevis som ligger till grund för deras bedömning är tillförlitliga och samstämmiga, och även en prövning av huruvida dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma en komplicerad situation och huruvida de kan ligga till grund för de slutsatser som dragits.

181. En sådan kontroll framstår enligt min mening som än mer nödvändig vid den prognos som krävs vid bedömningen av frågan om förekomsten av en eventuell skaderisk. [34]

182. Jag medger, såsom rådet har gjort gällande, att institutionerna kan göra en oriktig bedömning vad gäller framtida händelser utan att för den skull nödvändigtvis göra sig skyldiga till en felaktig rättstillämpning eller en uppenbart oriktig bedömning.

183. I den mån institutionerna med rätta beaktar omständigheter som avser tiden efter undersökningsperioden för att fastställa huruvida det finns en risk för skada och införa en slutgiltig antidumpningstull, måste tribunalen kunna förvissa sig om att sådana omständigheter i tillräcklig utsträckning kan bekräfta de prognoser som ledde till att kommissionen antog provisoriska skyddsåtgärder.

33 — Se, för ett liknande resonemang, bland annat domarna Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl./rådet (C-121/86, EU:C:1989:596, punkterna 34 och 35) och Industrie des poudres sphériques/rådet (C-458/98 P, EU:C:2000:531, punkt 90).

34 — Se analogt prognoser i fråga om kontroll av företagskoncentrationer domarna kommissionen/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punkt 39) och Éditions Odile Jacob/kommissionen (T-471/11, EU:T:2014:739, punkt 136).

184. Vid den tidpunkt då rådet ska anta en förordning om införande av en slutgiltig antidumpningstull anser jag därför inte att rådet, om de omständigheter som avser tiden efter undersökningsperioden inte bekräftar den prognos som kommissionen gjort inom ramen för förordningen om preliminär tull, såsom det har påstått, har befogenhet att utnyttja sitt utrymme för skönsmässig bedömning för att konstatera att det föreligger en risk för skada och anta en slutgiltig antidumpningstull.

185. Denna övertygelse grundar sig på en rad överväganden.

186. För det första ska, såsom redan anförts ovan i punkt 173, förekomsten av en risk för skada, såsom risken för den aktuella skadan, kunna fastställas vid den tidpunkt då en skyddsåtgärd, oavsett om den är provisorisk eller slutgiltig, antas. Om kommissionens ursprungliga prognoser inte finner stöd i bevisningen, är sannolikheten för att en väsentlig skada inträffar mindre och det förefaller således inte motiverat att införa slutliga antidumpningstullar.

187. För det andra ska det erinras om att det enligt artikel 3.9 i grundförordningen krävs att fastställandet av risken för väsentlig skada ska grunda sig på fakta och inte endast på påståenden, förmodanden eller avlägsna möjligheter och att den förändring av förhållanden som skulle kunna skapa en situation där dumping skulle vålla skada klart måste kunna förutses och vara nära förestående.

188. För det tredje, om rådets argument skulle godtas, skulle detta innebära att institutionerna skulle medges rätt att anta godtyckliga och rent protektionistiska skyddsåtgärder Grundförordningen utgör emellertid inget hinder för dumpning i sig, utan enbart för dumpning som vållar eller riskerar att vålla unionsindustrin väsentlig skada. Jag anser således att om det utifrån bevisningen inte är möjligt att med tillräcklig grad av sannolikhet dra slutsatsen att det föreligger en risk för väsentlig skada, ska institutionerna även vid antagandet av den slutgiltiga förordningen om antidumpning helt enkelt dra slutsatser härav och avstå från att anta de slutgiltiga skyddsåtgärder som ursprungligen avsågs.

189. Jag anser därför att tribunalen varken har åsidosatt artikel 3.9 eller artikel 6.1 i grundförordningen genom att ta hänsyn till uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden vid prövningen av lagenligheten av institutionernas konstaterande att det förelåg en risk för skada som institutionerna själva hade beaktat i den angripna förordningen.

190. Det ska i det följande prövas om tribunalen, såsom ArcelorMittal m.fl. har gjort gällande, gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid granskningen av institutionernas bedömning i samband med prövningen av de fyra faktorer som föreskrivs i artikel 3.9 i grundförordningen.

c) Den felaktiga rättstillämpning som tribunalen gjorde sig skyldig till när den undersökte institutionernas bedömning i samband med prövningen av de fyra faktorer som föreskrivs i artikel 3.9 i grundförordningen.

191. I artikel 3.9 andra stycket i grundförordningen anges fyra icke uttömmande faktorer som institutionerna ska beakta vid bedömningen av huruvida det föreligger en risk för väsentlig skada.

192. Såsom tribunalen anfört i sin sammanfattning i punkt 70 i den överklagade domen avser dessa faktorer den dumpade importens ökningstakt (artikel 3.9 andra stycket punkt a), exportörernas tillgång till ledig kapacitet (punkt b), priserna för den dumpade importen (punkt c) och omfattningen av lagerhållningen av den berörda produkten (punkt d).

193. I artikel 3.9 tredje stycket i grundförordningen anges att ingen av faktorerna i sig kan vara avgörande men de undersökta faktorerna måste sammantagna leda till slutsatsen att ytterligare dumpad export är nära förestående och att väsentlig skada kommer att uppstå om inte skyddsåtgärder vidtas.

194. Såsom tribunalen anfört i punkt 70 i den överklagade domen har institutionerna i förevarande fall beaktat de tre första faktorerna, eftersom rådet i huvudsak ansåg att lagerhållningen inte var avgörande vid bedömningen av risken för skada.

i) Felaktig rättstillämpning vid beaktandet av den första faktorn (artikel 3.9 andra stycket punkt a i grundförordningen)

– Tribunalens överväganden

195. Vad avser den *första* faktor som institutionerna har beaktat och tribunalen undersökt kan fastställas att sistnämnda i punkt 72 i den överklagade domen erinrade om kommissionens prognoser som fastställdes i den angripna förordningen enligt vilka ”den dumpade importen från Kina … sannolikt [kommer] att fortsätta öka sin marknadsandel [och] trycket av denna dumpade import på [union]smarknaden kommer att öka betydligt”.

196. Tribunalen har emellertid påpekat att enligt uppgifterna i den angripna förordningen sjönk importvolymen från Kina i absoluta tal betydligt (sänkning med 24,6 procent) under perioden efter undersökningsperioden, medan den relativa ökningen av marknadsandelen för denna import för övrigt var liten, nämligen 0,7 procentenheter under denna period (punkt 73 i den överklagade domen).

197. Tribunalen avslutade sitt resonemang med att slå fast att det således fanns en märkbar skillnad mellan kommissionens prognoser i förordningen om preliminär tull och de ekonomiska uppgifterna från tiden efter undersökningsperioden, vilka beaktades av rådet i den angripna förordningen. Tribunalen framhöll att den första faktorn enligt artikel 3.9 i grundförordningen kräver en betydande ökningstakt för dumpad import vilket tyder på att en ”starkt” ökad import är sannolik och konstaterade att rådets påstående i den angripna förordningen att importen från Kina ”ökade något” i relativa termer under tiden efter undersökningsperioden inte stöder konstaterandet i det aktuella fallet att en ”starkt” ökad dumpad import var sannolik. Tribunalen anförde även att ökningen på 0,7 procentenheter för marknadsandelen avseende import från Kina måste bedömas mot bakgrund av minskningen på 0,1 procentenhet för marknadsandelen avseende produkter för unionssindustrin under tiden efter undersökningsperioden (punkt 78 i den överklagade domen).

198. Tribunalen drog följaktligen slutsatsen att det fanns inkonsekvenser vad avser den första faktorn, nämligen mellan kommissionens prognoser, som fastställts av rådet i den angripna förordningen, och de relevanta uppgifterna för tiden efter undersökningsperioden (punkt 91 i den överklagande domen).

– Sammanfattning av ArcelorMittals m.fl. argument

199. ArcelorMittal m.fl. har i huvudsak gjort gällande att tribunalen felaktigt fann att rådet hade åsidosatt artikel 3.9 i grundförordningen genom att enbart fastställa inkonsekvenser och inte en uppenbart oriktig bedömning vad gäller importvolymen från Kina. De har även gjort gällande att tribunalen inte har undersökt en del av de bedömningar som återfinns i skäl 68 i den angripna förordningen och att det inte ankommer på tribunalen att avgöra om ökningen av den dumpade importens marknadsandelar var ”tillräcklig”.

– Bedömning

200. ArcelorMittals m.fl. argumentation ska enligt min mening underkännas.

201. För det första, såsom uttryckligen anges i punkt 92 i den överklagade domen, har tribunalen framför allt med hänsyn till ”samtliga … omständigheter” som avser undersökningen av de tre faktorer med stöd av vilka det kan fastställas om det fanns en risk för skada konstaterat att rådet hade åsidosatt artikel 3.9 i grundförordningen.

202. ArcelorMittal m.fl. missförstod således den överklagade domen när de gjorde gällande att tribunalen enbart grundat sig på de inkonsekvenser som är kopplade till den första faktorn avseende importvolymen för att konstatera att rådet hade åsidosatt artikel 3.9 i grundförordningen.

203. Såsom jag redan anfört ovan omfattar den rättsliga prövning som tribunalen får göra en prövning av tolkningen av de ekonomiska uppgifter på vilka institutionerna grundat sin bedömning, inbegripet kontrollen av huruvida bevisen är samstämmiga och om de kan utgöra stöd för de slutsatser som dragits därav.

204. Den prövning som tribunalen har att göra avser således uppenbarligen inte enbart den uppenbart oriktiga bedömning som fastslås i den angripna förordningen, utan även den rättsliga kvalificeringen av de faktiska omständigheterna. Tribunalen är inte heller i något fall skyldig att fastställa en viss typ av fel, såsom en uppenbart oriktig bedömning avseende var och en av faktorerna, tagna var för sig, för att, i förekommande fall, konstatera att artikel 3.9 i grundförordningen har åsidosatts. Ett sådant fel kan däremot fastställas vid en övergripande bedömning av samtliga faktorer som beaktats.

205. Tribunalen har inte heller gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den har erinrat om lydelsen i artikel 3.9 i grundförordningen som avser den första faktorn enligt vilken sannolikheten för en ökad dumpad import ska vara stark och när den undersökt om bevisningen, inbegripet de uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden som rådet beaktat, stöder den slutsats som institutionen dragit i den angripna förordningen.

206. Vad slutligen gäller argumentet avseende bristande motivering vad gäller vissa delar av skäl 68 i den angripna förordningen ska det preciseras att rådet i det skälet gjorde gällande att ”nivån för den kinesiska importen … kan anses utgöra en risk för skada, även om volymerna skulle börja minska mer än förbrukningen proportionellt sett, eftersom själva förekomsten av stora mängder lågprisvaror från Kina är att betrakta som skadevållande i ett läge där förbrukningen minskar, eftersom detta kraftigt pressar ned den allmänna prisnivån på marknaden”. Rådet tillade att ”[i] alla händelser kan ingen av de enskilda faktorer som nämns i artikel 3.9 i grundförordningen ge en pålitlig vägledning om förekomsten av risk för skada. Det är snarare nödvändigt att överväga samtliga faktorer i sin helhet.

207. Det är som ArcelorMittal m.fl. hävdat korrekt att den överklagade domen inte innehåller någon bedömning avseende dessa delar av det aktuella skälet i den angripna förordningen, tribunalen har däremot grundat sitt resonemang på andra delar i samma skäl, framför allt de som avser tiden efter undersökningsperioden.

208. Jag tror emellertid inte att den omständigheten att tribunalen har underlåtit att beakta vissa delar av skälet kan leda till att den överklagade domen upphävs.

209. Vad gäller den sista delen av skäl 68 i den angripna förordningen som avser tolkningen av artikel 3.9 i grundförordningen hade tribunalen enligt min mening inte någon specifik skyldighet att besvara denna fråga, eftersom den inte enbart på grundval av de inkonsekvenser som är kopplade till institutionernas bedömning av den första faktorn dragit slutsatsen att rådet hade åsidosatt nämnda artikel.

210. Av den del som omedelbart föregår skäl 68 i den angripna förordningen framgår av själva ordalydelsen att denna är ett teoretiskt antagande, vilket visas genom användningen av verbet ”kunna” i konditionalis, som redan förekommer i förordningen om preliminär tull och som framställts som ett eventuell element i en framtida skaderisk.

211. Även om det är riktigt att tribunalen ska motivera sina avgöranden, kan denna skyldighet inte tolkas så, att den är tvungen att i detalj bemöta varje argument som åberopats av en part, särskilt om argumentet inte är tillräckligt klart och precist och inte stöds av en tillräckligt utförlig bevisning. [35] Eftersom risken för skada ska grundas på fakta och förändring i förhållanden som måste kunna förutses och vara nära förestående och ArcelorMittal m.fl. på intet sätt har gjort gällande att tillräckligt utförlig bevisning har förebringats till stöd för antagandet, framför allt vid bedömningen av om uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden ska beaktas av institutionerna eller vid tribunalen, anser jag inte att sistnämnda hade skyldighet att särskilt beakta nämnda antagande vid prövningen av huruvida institutionernas analys av ekonomiska uppgifter rörande den första faktorn som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket punkt a i grundförordningen var tillräckligt övertygande.

212. Jag föreslår således att den invändning som ArcelorMittals m.fl. har anfört avseende nämnda faktor avslås.

ii) Felaktig rättstillämpning avseende den andra faktorn som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket b i grundförordningen

213. Den *andra* faktorn som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket b i grundförordningen avser ”[t]illräcklig fritt tillgänglig kapacitet hos exportören eller en omedelbart förestående betydande ökning av denna kapacitet som innebär sannolikhet för en starkt ökad dumpad export till gemenskapen, med hänsyn tagen till förekomsten av andra exportmarknader som skulle kunna ta emot ytterligare export.”

– Tribunalens överväganden

214. I punkt 79 i den överklagade domen påpekade tribunalen för det första att institutionerna hade gjort en bedömning av tillgänglig produktionskapacitet hos de kinesiska exportörerna i egentlig mening och risken för att kinesisk export flyttas över till unionsmarknaden.

215. Tribunalen erinrade därefter i punkt 81 i den överklagade domen om att när institutionerna bedömer om det finns en risk för att export flyttas över till unionen ska de beakta inte bara förekomsten av andra exportmarknader utan även en eventuell ökning av förbrukningen i exportlandet.

216. Tribunalen konstaterade att kommissionen i förordningen om preliminär tull, som fastställts av rådet i den angripna förordningen, utan ytterligare bevisning, föreskrev att det kunde förväntas att en stor del av den nyligen skapade överskottskapaciteten i Kina kommer att riktas mot unionsmarknaden (punkt 82 i den överklagade domen) och påpekade att institutionerna i sin bedömning inte beaktade ”förekomsten av andra exportmarknader som skulle kunna ta emot ytterligare export”, såsom krävs enligt artikel 3.9 i grundförordningen. Tribunalen preciserade visserligen att kommissionen hade nämnt Förenta staterna, Algeriet och Sydkorea för att ange vilken andel av den sammanlagda kinesiska exporten som dessa länder hade och anförde att man kunde förvänta sig att i synnerhet den amerikanska marknaden inom kort krymper betydligt, men framhöll att ”[k]ommissionen [inte angett] … någon exakt uppgift angående utvecklingen på dessa marknader och deras eventuella kapacitet att kunna ta emot ytterligare export.” Tribunalen anförde vidare att ”[o]m både produktionskapaciteten i Kina och exportvolymen ökade, såsom institutionerna anförde (i skäl 118 i förordningen om provisorisk tull), och ovan nämnda tre länders andel av den sammanlagda kinesiska exporten samtidigt ökade, såsom framgår av skäl 119 i förordningen om provisorisk tull, innebär det emellertid att även

35 — Se bland annat domarna Technische Glaswerke Ilmenau/kommissionen (C-404/04 P, EU:C:2007:6, punkt 90) och Lafarge/kommissionen (C-413/08 P, EU:C:2010:346, punkt 41).

exportvolymen till dessa tre länder ökade.” Tribunalen ansåg även att kommissionens slutsats att export styrts över mot unionsmarknaden ska ses mot bakgrund av det förhållandet att institutionerna förväntade sig en tydlig minskning av efterfrågan på unionsmarknaden, denna omständighet utelämnades emellertid i institutionernas bedömning (punkt 83 i den överklagade domen).

217. I punkterna 84 och 85 i den överklagade domen framhöll tribunalen slutligen dels att institutionerna inte vid något tillfälle hade nämnt den inhemska kinesiska marknaden och den eventuella inverkan som denna marknad kan ha på möjligheten att uppta ytterligare produktionskapacitet, dels bortfallet av konkurrenter från Ryssland och Ukraina i vertikalt led som närmast konkurrerar med kinesiska exportörer i fråga om pris, vilka påförts antidumpningstull från och med år 2006, vilket åtminstone till viss del kan förklara ökningen av andelen kinesisk export till unionen under den berörda perioden.

218. Tribunalen slog således fast att institutionernas prövning avseende den andra faktorn var ”bristfällig när det gäller de relevanta omständigheter som ska beaktas” (punkt 91 i den överklagade domen).

– Sammanfattning av ArcelorMittals m.fl. argument

219. Arcelor Mittal m.fl. har i huvudsak påpekat att tribunalen inte har vederlagt konstaterandet i punkt 117 i förordningen om preliminär tull att det fanns en betydande tillgång på kapacitet i Kina, vilket är tillräckligt för att slå fast att villkoren för den andra faktorn som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket punkt b i grundförordningen är uppfyllda. Tribunalen slog felaktigt i punkt 84 i den överklagade domen fast att institutionernas bedömning var bristfällig, eftersom sistnämnda inte hade undersökt kapaciteten att på den inhemska kinesiska marknaden ta emot ytterligare produktionskapacitet. En sådan bedömning gjordes emellertid i punkterna 69 och 70 i den angripna förordningen. Enligt denna ska institutionerna lämna ”precisa uppgifter” om kapaciteten att på andra exportmarknader ta emot ytterligare export, vilket inte krävs enligt artikel 3.9 i grundförordningen, lika lite som skälen för en ökning av dumpad export till unionen.

– Bedömning

220. Enligt den andra faktorn som föreskrivs i artikel 3.9 i grundförordningen är enligt min mening en prövning i två led nödvändig. Institutionerna ska i ett första led granska om det finns en ”[t]illräcklig fritt tillgänglig kapacitet hos exportören eller en omedelbart förestående betydande ökning av denna kapacitet som innebär sannolikhet för en starkt ökad dumpad export”. Institutionerna ska i det första ledet undersöka om den aktuella produktionskapaciteten som är ”fritt tillgänglig” eller en omedelbart förestående betydande ökning av denna kapacitet i exportlandet kan bero på förändringar i efterfrågan i det landet. Institutionerna ska i ett andra led, om en betydande ökning av exporten är sannolik, ta ”hänsyn … till förekomsten av andra exportmarknader som skulle kunna ta emot ytterligare export”.

221. Tvärtemot vad ArcelorMittal m.fl. har gjort gällande är den omständigheten att en betydande exportkapacitet är fritt tillgänglig i exportlandet i sig följaktligen inte tillräcklig för att slå fast att villkoren för denna faktor är uppfylla. Det krävs även att denna kapacitet ”innebär sannolikhet för en starkt ökad dumpad export” till unionsmarknaden. Den omständigheten att tribunalen inte har vederlagt konstaterandet i skäl 117 i den angripna förordningen saknar således relevans.

222. ArcelorMittal m.fl. som har riktat kritik mot punkt 85 i den överklagade domen har däremot enligt min mening med rätta hävdat att det vid prövningen av huruvida villkoren för den faktor som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket punkt b i grundförordningen är uppfyllda saknar betydelse vilka skäl som anförts för ökningen av exporten.

223. Den felaktiga rättstillämpning som tribunalen gjorde sig skyldig till i detta sammanhang saknar emellertid betydelse för giltigheten av andra bedömningar som föranledde tribunalen att dra slutsatsen att institutionerna inte hade beaktat all relevant bevisning vid prövningen av den andra faktorn på grundval av vilken förekomsten av en risk för skada kan fastställas.

224. Tribunalens bedömning av denna faktor grundar sig framför allt på institutionernas analys som inte är tillräckligt precis vad gäller prövningen av vilka andra marknader än unionsmarknaden som kan ha kapacitetet att ta emot ytterligare export från Kina och på inverkan av efterfrågan på hemmamarknaden i Kina.

225. Vad gäller den första aspekten var det enligt min mening emellertid korrekt av tribunalen att anse att institutionerna i förevarande fall var skyldiga att lämna precisa uppgifter avseende förändringen av marknaderna i Förenta staterna, Algeriet och Sydkorea och avseende deras eventuella kapacitet att ta emot ytterligare export.

226. För det första framgår det av själva ordalydelsen av punkt 83 i den överklagade domen, tvärtemot vad ArcelorMittal m.fl. har gjort gällande att tribunalen inte krävde att institutionerna skulle kontrollera samtliga möjliga eller tänkbara exportmarknader. Tribunalen klandrade enbart institutionerna för att dessa inte hade lämnat några precisa uppgifter beträffande dessa tre marknader vilka emellertid nämnts i allmänna ordalag i förordningen om preliminär tull och den angripna förordningen. För det andra ska institutionerna när de har anfört ett visst antal exportmarknader inom ramen för prognosen avseende risken för skada lämna tillräckligt exakta uppgifter beträffande ändringen på dessa marknader och deras kapacitet att ta emot ytterligare dumpade varor. När de har fastställt dessa marknader kan de i sin analys enbart under denna förutsättning ta ”hänsyn till” dessa exportmarknader i den mening som avses i artikel 3.9 andra stycket punkt b i grundförordningen, som eventuella alternativa avsättningsmarknader till unionsmarknaden för ytterligare export av den berörda produkten. Uppgifterna kan bland annat avse exportstrategier för de berörda produkterna, förändringen av efterfrågan på de andra exportmarknaderna eller förekomsten av handelspolitiska skyddsåtgärder på de andra marknaderna.

227. Såsom tribunalen emellertid i huvudsak slog fast i punkt 83 i den överklagade domen, utan att detta har bestritts, kan fastställas att om det framgick av förordningen om preliminär tull och den angripna förordningen att ovan nämnda tre länders andel av den sammanlagda kinesiska exporten samtidigt ökade under den berörda perioden, var det logiskt att därav dra slutsatsen att även den kinesiska exportvolymen till dessa marknader ökade. Institutionerna måste i detta sammanhang kunna lämna tillräckligt precisa uppgifter för att ändå, såsom de gjort i samband med sin prognos, kunna dra slutsatsen att överskottskapaciteten eller de nya produktionskapaciteterna i Kina riktas mot unionsmarknaden och medför en risk för skada för unionsindustrin.

228. ArcelorMittal m.fl. har vad gäller den inverkan som efterfrågan på Kinas hemmamarknad har enligt min mening enbart kritiserat tribunalens bedömning av bevisningen, utan att göra gällande eller – än mindre – styrka att nämnda bevisning har missuppfattats. Denna kritik kan således inte tas upp till sakprövning.

229. I alla händelser verkar det som om institutionerna, förutom de allmänna överväganden avseende efterfrågan på hemmamarknaden i Kina, i skäl 70 i den slutgiltiga förordningen, för att bemöta vissa kinesiska producenters yttrande under undersökningsperioden, har resonerat på så sätt att det inte fanns någon kinesisk efterfrågan, eftersom denna inte nämns någonstans i skälen i 117–119 i förordningen om preliminär tull, som fastställdes i den angripna förordningen. Såsom tribunalen emellertid i huvudsak påpekat i punkt 81 i den överklagade domen har emellertid varken rådet eller ArcelorMittal m.fl. bestritt att en (objektiv) prövning av den faktor som föreskrivs i artikel 3.9 andra

stycket punkt b i grundförordningen kräver en analys av ökningen av förbrukningen i exportlandet. Det var enligt min mening således korrekt av tribunalen att i punkt 84 i den överklagade domen klandra institutionerna för att inte ha nämnt den eventuella inverkan som den inhemska kinesiska marknaden kan ha på möjligheten att uppta ytterligare produktionskapacitet.

230. Jag föreslår således att överklagandena ogillas såvitt avser invändningen om felaktig rättstillämpning avseende den andra faktorn som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket punkt b i grundförordningen vilken framfördes av ArcelorMittal m.fl.

iii) Felaktig rättstillämpning avseende den tredje faktorn som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket punkt c i grundförordningen

– Tribunalens överväganden

231. Tribunalen har i punkterna 86–90 i den överklagade domen granskat huruvida villkoren för den faktor som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket punkt c i grundförordningen är uppfyllda.

232. Tribunalen erinrade inledningsvis i punkt 86 i den överklagade domen om att kommissionen i förordningen om provisorisk tull hävdade att det inte fanns någon anledning att tro att det kan finnas en tendens att låga priser stiger i en ekonomi som kännetecknas av en kraftig efterfrågeminskning utan att man tvärtom kan förvänta sig att priserna hålls låga och att särskilt förekomsten av dessa låga priser troligen kommer att användas för att sänka de priser som tillverkarna i unionen erbjuder, och därigenom skapa ett nedåttryck på både volymer och priser.

233. Tribunalen påpekade därefter i punkt 87 i den överklagade domen att uppgifterna för tiden efter undersökningsperioden, i motsats till vad kommissionen påstod, visar att priset på import från Kina ökade markant i en situation då efterfrågan på unionsmarknaden minskade och att de tillgängliga uppgifterna visade en prisökning på denna import med mer än 35 procent under tiden efter undersökningsperioden, samtidigt som unionssindustrins priser ökade med 18,7 procent.

234. I punkt 88 i den överklagade domen anförde tribunalen att rådet inte hade angett någon omständighet som förklarar varför de omständigheter som anförts i förordningen om preliminär tull och de uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden är motsägelsefulla. Kommissionen ansåg visserligen att ökningen återspeglade en prisökning på vissa råvaror, varav den sistnämnda prisökningen ägde rum i oktober 2008, men tribunalen framhöll att rådet inte hade lämnat någon närmare uppgift eller ytterligare förklaring när det gäller prisutvecklingen på råvaror och energi vad avser tiden efter undersökningsperioden.

235. I vart fall anförde tribunalen i punkt 90 i den överklagade domen att även om detta antas vara skälet till prisökningen, kan denna omständighet i vart fall inte utgöra stöd för kommissionens slutsats när det gäller den negativa effekten av de ”mycket låga” priserna på kinesisk import på unionsindustrins priser och volymer. Tribunalen slog i detta avseende fast att det med hänsyn till uppgifterna avseende tiden efter undersökningsperioden, av omständigheterna i förevarande fall inte framgår att det kriterium som uppställs i artikel 3.9 andra stycket punkt c i grundförordningen kan anses vara uppfyllt. Tribunalen anförde även att unionsindustrins marknadsandel under tiden efter undersökningsperioden enbart hade minskat med 0,1 procentenhet.

236. Tribunalen godtog inte heller rådets argument att prisrörelserna var ”parallella” och påpekade även att skillnaden mellan unionsindustrins försäljningspriser och den kinesiska importen minskade märkbart under tiden efter undersökningsperioden (punkt 89 i den överklagade domen).

237. Därav har tribunalen dragit slutsatsen att det föreligger inkonsekvenser i prövningen av den tredje faktorn, nämligen mellan kommissionens prognoser, som fastställts av rådet i den angripna förordningen, och de relevanta uppgifterna för tiden efter undersökningsperioden (punkt 91 i den överklagade domen).

– Sammanfattning av ArcelorMittals m.fl. argument.

238. ArcelorMittal m.fl. har i huvudsak klandrat tribunalen för att den i punkterna 87–90 i den överklagade domen ersatt institutionernas bedömning av de faktiska omständigheterna med sin egen bedömning, utan att beakta den omständigheten att även om producenterna i unionen hade ökat sina priser och bibehållit sin marknadsandel efter undersökningsperioden, hade unionsindustrins lönsamhet minskat betydligt under denna period, vilket visade att priserna faktiskt hade pressats ned. Även om ArcelorMittal m.fl. har medgett att uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden visade att priserna på import och unionstillverkarnas priser hade ökat, har de klandrat tribunalen för att ha underlåtit att beakta den omständigheten att ökningen berodde på ökade råvarupriser och att en sådan ökning inte undanröjde importens underprissättning som fortfarande var betydande, vilket hade fastställts av institutionerna.

– Bedömning

239. Jag tror inte att ArcelorMittal m.fl. kan vinna framgång med sin argumentation.

240. Vid bedömningen av om det föreligger en risk för skada har den dumpade importen, trots dess prisnivå, (ännu) inte vållat unionsindustrin skada.

241. Enligt artikel 3.9 andra stycket c i grundförordningen ska institutionerna granska ”[h]uruvida importen sker till priser som väsentligen skulle kunna sänka priser eller förhindra prisökningar som annars skulle ha ägt rum och som sannolikt skulle öka efterfrågan på ytterligare import.”

242. Den ytterligare import som avses i denna artikel ska således fastställas till en sådan prisnivå att unionsindustrins priser skulle kunna sjunka väsentligen eller inte skulle kunna öka avsevärt, vilket leder till en efterfrågan på ytterligare import.

243. ArcelorMittal m.fl. har medgett att såväl priserna på import från Kina som unionsindustrins priser har ökat efter underökningsperioden, men anser att unionsindustrins priser var nedtryckta, eftersom industrins lönsamhet hade minskat betydligt.

244. En sådan argumentation är en begäran om att domstolen ska ompröva de faktiska omständigheterna, vilket inte omfattas av domstolens behörighet inom ramen för ett överklagande.

245. Dessutom är den omständigheten som framhållits av ArcelorMittal m.fl. att underprissättning vad avser import från Kina fortfarande förelåg trots prisökningen under perioden efter undersökningsperioden en naturlig följd av att denna import skett till priser som understiger de som föreslagits av unionsindustrin. Det kan inte enbart på grundval av denna omständighet, särskilt som prisskillnaden minskade och det rör sig om att undersöka om det finns en risk för skada, fastställas om det inom ramen för den prognos som ska göras med avseende på den tredje faktorn som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket i grundförordningen, är sannolikt att ytterligare import sker till unionsmarknaden till ett sådant pris att den väsentligen sänker unionsindustrins priser eller märkbart hindrar denna industri från att höja sina priser.

246. Enbart genom att läsa punkterna 88 och 90 i den överklagade domen framgår för övrigt klart att tribunalen inte har ”underlåtit att beakta” rådets förklaring att prisökningen på import från Kina berodde på en prisökning på råvaror. Även om det antas att det förhöll sig på det sättet, slog tribunalen i punkt 90 i den överklagade domen fast att denna omständighet i förevarande fall (det vill säga med beaktande av den prisökning som konstaterats på import från Kina och unionsindustrin) inte kan stödja kommissionens slutsats att de ”mycket låga” priserna på kinesisk import hade negativ effekt på unionsindustrins priser.

247. Oavsett vad som anförts av ArcelorMittal m.fl., har tribunalen enligt min mening inte ersatt institutionernas bedömning med sin egen bedömning. Den har i enlighet med den rättspraxis som anförts ovan i punkterna 63 och 67 undersökt om de ekonomiska uppgifter som avser tiden efter undersökningsperioden som lagts till grund för institutionernas bedömning stöder de antaganden som kommissionen utgått från i förordningen om preliminär tull, vilka trots de berörda uppgifterna, hade fastställts av rådet i den angripna förordningen.

248. En sådan domstolsprövning motiveras i än högre grad med tanke på den framåtblickande bedömning som institutionerna ska göra vid bedömningen av huruvida det finns en risk för skada i den mening som avses i artikel 3.9 i grundförordningen.

249. Jag föreslår följaktligen att ArcelorMittals m.fl invändning om att tribunalen skulle ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid prövningen av den tredje faktor som föreskrivs i artikel 3.9 andra stycket i grundförordningen ska underkännas.

250. Av dessa skäl föreslår jag även att rådets överklagande ska ogillas såvitt avser den tredje grunden och att ArcelorMittals m.fl. överklagande ska ogillas såvitt avser den andra grunden och den tredje grundens andra del avseende den felaktiga tolkningen av artiklarna 3.9 och 6.1 i grundförordningen och den felaktiga bedömningen vid bedömningen av de faktorer som avser risken för skada.

D – *Den fjärde grunden för överklagande som åberopats av rådet avseende att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den ersatte unionsinstitutionernas bedömning av de ekonomiska faktorerna med sin egen bedömning*

1. Sammanfattning av parternas argument

251. Rådet har, med stöd av Republiken Italien, gjort gällande att bedömningen av den situation i vilken unionsindustrin befann sig och den följande analysen avseende förekomsten av en risk för skada är komplicerade och av ekonomisk art. Tribunalen kan enligt fast rättspraxis följaktligen vid dess rättsliga prövning inte ersätta unionens institutioners bedömning av komplicerade ekonomiska faktorer med sin egen bedömning. Tribunalen har emellertid gjort detta i den överklagade domen genom att göra en selektiv tolkning av bevisningen och lägga olika vikt vid vissa omständigheter och underlåta att beakta andra överväganden i den angripna förordningen. Tribunalen har enligt rådet och Republiken Italien således överskridit sin befogenhet.

252. Hubei har särskilt erinrat om att även om institutionerna har tillerkänts ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att göra komplicerade analyser av den faktiska och den ekonomiska situationen, innebär detta emellertid inte att dessa undgår domstolens kontroll.

2. Bedömning

253. Såsom redan anförts vid flera tillfällen i förevarande förslag till avgörande omfattar den kontroll som tribunalen ska göra avseende institutionernas bedömning av ekonomiska uppgifter i samband med antidumpningsåtgärderna en prövning av institutionernas tolkning av ekonomiska uppgifter, vilket inte bara innebär att det ska prövas huruvida bevisen är riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits.

254. Tribunalens bedömning av den aktuella grunden för rådets överklagande som formulerats i mycket allmänna ordalag beror enligt min mening på resultatet av tribunalens prövning av de föregående grunderna. Denna grund överlappar mer detaljerade invändningar som parterna i överklagandet framställt mot tribunalens bedömning beträffande prövningen av huruvida unionsindustrin befann sig i en sårbar situation och beträffande de faktorer på grundval av vilka det ska fastställas huruvida det fanns en risk för skada i den mening som avses i artikel 3.9 i grundförordningen.

255. Eftersom jag anser att överklagandena inte kan vinna bifall på någon av dessa grunder föreslår jag att den fjärde grunden för rådets överklagande också ogillas.

256. Eftersom överklagandet enligt min mening inte kan vinna bifall på någon av dessa grunder föreslår jag att det ogillas i sin helhet.

VII – **Rättegångskostnader**

257. Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen, när överklagandet ogillas, besluta om rättegångskostnaderna.

258. Enligt artikel 138.1 i dessa rättegångsregler, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.

259. Enligt artikel 140.1 i domstolens rättegångsregler ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina egna rättegångskostnader.

260. Hubei har yrkat att rådet och ArcelorMittal m.fl. ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom domstolen enligt min mening ska fastställa att klagandena har tappat målet, föreslår jag att de ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

261. Kommissionen och Republiken Italien, som har intervenerat, ska bära sina rättegångskostnader.

VIII – **Förslag till avgörande**

262. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen beslutar enligt följande:

— Överklagandena ogillas.

— Europeiska unionens råd och ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. m.fl. ska ersätta rättegångskostnaderna.

— Europeiska kommissionen och Republiken Italien ska bära sina rättegångskostnader.